

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVIII. Compendium Actorum Synodi Chalcedonensis, positum in fine libri
secundi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. ιζ.

A

CAP. XVII.

Περί τῆς τελευταίας λέοντος καὶ βασιλείας τῆς μικρῆς λέοντος καὶ αὐτοῦ ζήνωνος τῆς πατρὸς αὐτοῦ.

De morte Leonis, & de Imperio Leonis Junioris & Zenonis patris ejusdem.

ΚΑΤ' ἄρτον τὸν χρόνον λέων ὁ βασιλεὺς ἐν βυζαντίῳ τῷ βασιλείαν ἀποπέθετα, ἐπιθακάδεκα ταύτην ἐτη ἰδίας, λέοντα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς ἀριάδνης καὶ ζήνωνος υἱὸν ἀνανήπον, βασιλέα χειροθέσας. μετ' ὃν ζήνων ὁπάθη, τὸ ἀνεργὲς ἄρμα ἀπέλιθε, βερίνης τῆς λέοντος γυναίκος ὡς γαμβρῶ συνέπλασθης τελευτήσασθαι, ἣ δὲ πατρὸς μὲν χρόνον βραχυῶ, ὁ ζήνων μόνον δὲ μένει κρατῶν τῆς ἡγεμονίας. ἃ δὲ παρὰ αὐτῆς ἢ καὶ αὐτῆς ἄλλα, καὶ ὅσα ἕτερα ἐξυνηθήσονται, ἃ ἐξῆς ἀναθήσει τὰ κρείττονα τῆς ἐπιπέδου.

Edem tempore Imperator Leo Constantinopoli Imperium deposuit, cum per annos septendecim regnasset, & Leonem Ariadnæ filia suæ, ac Zenonis filium, Imperatorem renuntiasset. Post quem Zeno purpuram sumpsit, Verina Leonis conjuge cum tanquam generum adjuvante. Nec multo post mortuo Leone filio, Zeno solus imperium obtinuit. Quæ autem ab illo vel aduersus illum gesta sunt, & quæcunque ejus temporibus eveniunt, sequens liber, DEO iuvante explicabit.

Finis Libri secundi.

Gesta Chalcedonensis Concilii in compendium redacta, sunt hujusmodi.

Τέλος τῆς β'. λόγου.

Εἰσὶν ὡς ἐν ἐπιτομῇ τὰ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ ἐν χαλκεδόνι συλλεγεῖσθαι κεκινημένα ἐν τῆτοις.

Κεφ. ιη.

CAP. XVIII.

Ἐπιτομὴ τῆς ἐπιπέδου ἐν τῇ εἰς χαλκεδὸνα συνόδῳ, ἐν τῇ τῆς τῶν δυοῦν τῶν τοῦ τε διοσκίου.

Compendium actuum Synodi Chalcedonensis positum in fine libri secundi.

Τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης ἐπλήρην πασχασινοῦ καὶ ἐλκεντινοῦ ἐπίσκοποι, καὶ βομφάπιο πρεσβύτερος ἀναθλίς τῆς κωνσταντινῆς πρεσβυτέρου, καὶ τῆς ἀλεξανδρείας διοσκόρου ἐπισκοποῦντο, μαζίμα τε ἀν' ἀντιοχείας, καὶ ἰσβενάλια ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἀμφ' αὐτάς ἐπισκόπων οἱς παρεῖσαν ὁ τὰ κορυφαία τῶν ὑπερφυῶν γερασίας ἔχοντες. παρὰ εἰς οὐ τὸν τόπον πληθεῖντες λέοντος ἐφασκον, μὴ δ' εἶναι διοσκόρου συγκάθετον σφίσι γράσει τὸ γὰρ αὐτοῖς ἐπιβέλαιτον λέοντος ἢ εἰ τὸ γὰρ ἀντιοχείας ἐξω τῆς ἐκκλησίας γράσει, καὶ συντομῆς τῆς γερασίας, τίνα τὰ ἐπαγομένα τῶν διοσκόρου εἰν, διεξήλθον λόγον ὀφείλειν τὸν διοσκόρον δεῖναι τῆς ἰδίας κείσεως, πρὸς ἅπανον κρεῖττον παρὰ τὸ εἰκὸς ἀνεληφότα, τῆς ἐπιτομῆς ἀνδρῶν ἐπὶ ἐπισκοπιῶ ῥώμης περὶ ἀνευροῦ. ὡν εἰρημένων, καὶ διοσκόρου κείσεως τῆς συγκλήτης ἀνα τὸ μέσον εἰν τῶν γῶρον, εὐσέβει ὁ τὸ δευτεῖον ἐπίσκοπος ἐξήγε τὰς ἐπιπέδου μὲν παρ' αὐτῆς τῆς βασιλείας δεῖσει ἀναγνωσθῆναι, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡδίκημαι παρὰ διοσκόρου, ἡδίκημαι ἢ πῆσις. ἐφονεύθη φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἃμα ἐμοὶ ἀδικῶς καθήρεθη παρ' αὐτῆς κένυσατε

Leonis Romani Pontificis vices agebant Paschasinus & Lucentius Episcopi, & Bonifacius presbyter. Anatolius verò Constantinopolitanæ sedis Antistes, & Dioscorus Alexandrinæ: Maximus item Antiochiæ, & Juvenalis Hierosolymorum Archiepiscopi residebant, unà cum Episcopis, quos secum adduxerant. Aderant etiam ex Senatoribus urbis Regiæ nobilissimi quique. Quibus Leonis Papæ Vicarii dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio residere. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excessuros. Cumque Senatores interrogassent, quanam essent crimina, quæ objiciebantur Dioscoro, responderunt, debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam Judicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medio constitisset, Eusebius Episcopus Dorilæi postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus. Injuria affectus sum à Dioscoro. Fides injuriæ affecta est. Occisus est Flavianus Episcopus, & mecum injuste depositus ab illo. Jubeat

ut preces meae recitentur. Cumque iudices interlocuti essent, recitatus est libellus precum, qui sic habet. Libellus oblatu ab Eusebio humillimo Episcopo Dorylaei, verba faciente pro seipso, & pro Orthodoxa fide, & pro sanctae memoriae Flaviano, qui fuit Episcopus Constantinopoliticos. Propositum est Majestati vestrae, omnibus quidem subditis providere, & cunctis, qui injuria affecti sunt, manum porrigere: Praecipue vero iis, qui sacerdotio funguntur. In hoc enim Deum colitis, a quo Imperium ac dominium orbis terrarum vobis concessum est. Igitur quoniam fides Christi, & nosmetipsi, multa gravia contra jus fasque perpessi sumus a Dioscoro reverendissimo Episcopo magnae Civitatis Alexandriae, adimus pietatem vestram, postulantes ut jus nobis reddatur. Causa autem est hujusmodi. In Concilio quod paulo ante celebratum est in metropoli Ephesiorum, quod utinam celebratum nunquam fuisset, ne orbis terrarum malis ac tumultibus impleretur; Bonus ille Dioscorus, nullam justitiae rationem habens, nec DEI timorem ante oculos statuens, cum ejusdem opinionis ac sententiae esset cum Eutyche insano atque haeretico, occultus autem adhuc esset, sicut postea apertissime declaravit: occasione arrepta ex accusatione quam ego adversus Eutychen erroris ipsius consortem institueram, & ex sententia a pia memoriae Flaviano Episcopo contra eundem Eutychen prolata, turbam incompositam seditiosorum hominum collegit. Cumque tyrannicam dominationem pecunia sibi comparasset, piam quidem religionem Orthodoxorum, quantum in ipso fuit, labefactavit: pravam autem opinionem Eutycheis Monachi, quae jam pridem & ab exordio a sanctis Patribus condemnata fuerat, confirmavit. Cum igitur non levia sint, quae adversus fidem Christi, & contra nos facere tentavit, provoluti ad pedes Majestatis vestrae rogamus, ut eundem religiosissimum Episcopum Dioscorum respondere jubeatis iis, quae a nobis illi obijciuntur: lectis scilicet coram sanctissima Synodo monumentis actorum, quae ille contra nos confecit. Ex quibus demonstrare possumus, illum & a recta fide alienum esse, & haeresin plenam impietatis confirmasse, & nos injuste deposuisse, & gravissimis malis affecisse: missis videlicet factis

ἄλλοις δὲ ἰσχυροῦς με ἀναγνώσθηναί. ἔδῃ διαλαβὴν
 θεῖον ἡμεῶν, ἢ δέσποιν ἀναγνώσθηναί. ἔδῃ διαλαβὴν
 ταυτὶ φθεγγόμεντα ῥήματα. ἡμεῖς δὲ οὐκ
 ἐλαχίστην ἀποκόπῃ δουρατικῆς ποικιλίας
 τὸν λόγον ὑπερέβημεν, ἡμεῖς δὲ ὀρθοδόξως πίστεως
 ἡμεῖς δὲ ἐν ἀγίοις φλαβιανῶν τῶν ἡμεῶν
 ἀποκόπῃ κωνσταντινουπόλεως σκοπὸς τῶν ἡμεῶν
 ῥω κρατὶ, ἀπάντων μὲν τῶν ὑπερκόων προσηγορίας
 ἡμεῶν ἡμεῖς ἀπάσι τοῖς ἀδικησάντων, μα
 λιστα ἡ τοῖς ἐρωσύνην τελεσῆν ἡ ἐν τῆ
 θεῖον θεραπείαις, ἡμεῖς δὲ τὸ βασιλευμεν ἡμεῶν
 ἡμεῶν τῶν ὑπερκόων δεδωρῆν ἡμεῶν ἐπὶ τῶν
 λαῶν δὲ ἐν ἡμεῶν πᾶσαν ἀκολοθίαν ἡμεῶν
 ἐν πίστεως ἡμεῖς πεπόνημεν ἡμεῶν διοσκο
 ἡμεῶν ἀλαβῆς ἀτὰρ ἐπισκόπῃ τῶν ἀλεξανδρείαν
 γαλοπόλεως, ἡμεῖς μὲν τῆ ἡμεῶν εὐσεβείας
 τῶν δικαίων ἀξιοῦντες τυχεῖν. τὰ ἡμεῶν παρῶν
 ἡμεῶν ἐν τῆ τοῖς ἡμεῶν ἐπὶ τῶν ἡμεῶν
 δεῖν τῆ ἐφεσίων μητροπόλεως, ἡμεῶν φελοῖν γὰρ
 μὴ ἡμεῶν, ἡμεῶν κακῶν καὶ ἡμεῶν τῶν
 καμμένην ἐμπλήσῃ, ἡμεῶν δεῖν διοσκοῦντες
 ἐδὲν δέμεν τὸν τῶν δικαίων λόγον καὶ τῶν
 δεῖν φόβον, ἡμεῶν δεῖν ἡμεῶν καὶ ἡμεῶν
 χεῖς τῶν μαλαίου φελοῖν καὶ αἰρετικῶν, λαλοῦ
 νων ἡμεῶν πολλὰς ἡμεῶν ἐς ἡμεῶν ἐπιόντων
 ῥωσεν. ἐν τῶν καίρων, τῶν γενησάντων
 ἐμῶν καὶ ἐπιτυχῶν ἡμεῶν δεῖν αὐτῶν κατηγορίας
 τῶν ἐπὶ αὐτῶν δεῖν ἐνεχθεῖσαν ἡμεῶν τῶν
 τῆς οὐσίας λήξεως φλαβιανῶν ἀποκόπῃ, πῶ
 θῶν ἀτάκτων ὀχλῶν συναγαγῶν καὶ διωσάντων
 ἡμεῶν διὰ χρημάτων πορισάντων, τῶν
 ἐν τῶν ἀρησκείαν τῶν δεδωρῶν, τῶν γὰρ
 ἐς αὐτὸν ἐλυμνήσθη, ἡμεῶν κακοδόξων ἐπι
 χεῖς ἡμεῶν μοναχοῖν, ἡμεῶν ἀνωθεν καὶ δεῖν
 παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων ἀπεκηρύχθη, ἐπι
 βαίωσεν. ἐπὶ ἐν τῶν μετὰ τὰ τελετῶν ἡμεῶν
 ἡμεῶν κατὰ τῶν χεῖς ὁ πίστεως, ἡμεῶν καὶ ἡμεῶν
 μετὰ καὶ ἡμεῶν ἀπομέντων ἡμεῶν κρατὶ, ἡμεῶν
 ἀπομέντων αὐτὸν ἐν λαβῆς αὐτὸν ἐπισκόπον διοσκο
 ῥην ἀπολογήσασθαι τοῖς παρῶν ἡμεῶν ἐπὶ αὐ
 μένοις, δηλαδὴ τῶν παρῶν αὐτῶν καὶ ἡμεῶν
 πρᾶξι μὲν ὑπομνημάτων ἀναγνωσάντων
 νων ὑποτῶν ἀγίας συνόδου. διῶν δὲ ἡμεῶν
 ἀποδείξει αὐτὸν καὶ ἀλλότριον τῆς δεδωρῶν
 πίστεως, καὶ αἰρεσὴν ἀσεβείας ἀπεπληρωμένην
 κατελύσαντα, καὶ ἀδίκως ἡμᾶς κατελούντα
 καὶ τὰ δεῖν ἡμᾶς κατεργασμένον. θεῖον καὶ
 ἀποσκυνημένων ἡμεῶν μανδάτων καταπατή

πομένω, τῆ ἀγία καὶ δικαιοκρατικῆ συνόδῳ τῶν
 θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, ἐφ' ᾧ τε ἡμεῖς
 καὶ προειρημένως διοσκόρη διακῆσαι, καὶ ἀνεπι-
 κεινῶς γνώσῃ τ' ὑμείρας δις τεθείας πάντα τὰ
 πρακτοῦντα πρὸς τὸ παριστάμενον τῆ ἀθα-
 ναίω ὑμῶν κορυφῇ καὶ τέταυτοχόντες, ἀδια-
 λείπεις δι' χάρις ἀναπέμψομεν ὑπὲρ ἕως αἰώνως
 ὑμῶν κατὰ τὴν θεοτάτην βασιλείαν. ἐν κοινῆς
 τοῦτον δεισιπείας διοσκόρη τε δις τεθείας, ἵνα ἐν τῇ
 δουρίαν ἐν ἐφέσω συνόδῳ πεπραγμένα διὰ τ'
 ἀναγνωσέως ἐδὴ λήλυτο. δι' ὧν ἐδέκνυτο, τὴν ἐπι-
 στήν λέοντος μὴ ἀναγνωσθῆναι, καὶ ταῦτα δι-
 αλαλίας ἐξενεχθείσης ἀπαξ καὶ δις ἀεὶ τέτα-
 ροῖς διοσκόρη τὴν αἰλίαν ἀπαίτηθαι ἐπέειν,
 διεξήλθεν αὐτὸν ἀπαξ καὶ δις ἵετο διαλαλήσαι
 γράμματα, ἡγήσατο τε καὶ ἐξενάλιοι τὸν ἱεροσολύμων
 ἐπίσκοπον καὶ θαλάσιον τ' ἐρώτης καππαδο-
 κῶν καισαρείας, τὰ ἀεὶ τέτατων διασαφῆσαι
 σὺν αὐτῷ καὶ τέταυτο τὴν ἀνθελεῖαν λαβεῖν ἱε-
 ρεῖα μὲν ἐν ἐφῆσεν, ὡς εἶπε γράμματα
 ἡγήσατο μὲν διελάλησεν, ἐκείνο τῆ ἀναγνωσθῆ
 καθυποδελθῆναι ὑσερον τ' μηδὲνα τῆς ἐπισο-
 λῆς μνημονοῦσαι. θαλάσιος τ', μὴ κωλύσαι
 ταῦτα ἀναγνωσθῆναι, μηδὲ τὸσαύτην ἐρη-
 κῆσαι παρρησίαν, ὡς ἐκ μόνον οἶόν τε γράμ-
 ματα ὑποσάσαι τὴν ἀνάγνωσιν προσελθῆναι. τ' τοῖνυν τῶν
 πεπραγμένων ἀναγνωσέως ἀπερὶ τῆς, καὶ π-
 νων ῥήσεων ὡς πωλασῶν ἐπιλαδομένων ὀνίων
 τῶν ἐπισκόπων, ἐρωτήθαι ἐσέφανος ὅτ' ἐφεσίων
 πρὸς ἑδρος, τῆς τῶν ὑπογράφων ἁπάντων
 καὶ τα συνεξελάμβανον, διεξήλθεν ἱερακὸν
 ὑπογράψαι ἁπάντων ἐπίσκοπον ὑσερον γράμματα
 λέειν, καὶ κρησθῆναι τὰς δέ γε ὑπογράφο-
 νας διοσκόρη ἵετο μὴ συγχωρῆσαι γράμματα, ἀλ-
 λά ἐς τῶν δακτύλων ἐπιλαβεῖν τῶν ὑπογρα-
 φόντων, ὡς καὶ τὰ αἰχίρια αὐτῶν κινδυνοῦσαι
 παθεῖν. ὁ αὐτὸς τοῖνυν ἐσέφανος καλεῖτο, ὅν
 μὰ καὶ τῆ ἀντιῆ ἡμέρα τῆ καθαιρέσεως φλαβι-
 ανῆ ὑποσημνιάσθαι. τῆ τοῖς ἐπιγῆρ ἀκάνθη
 δευαρεθείας ἐπίσκοπος, ἀγράφω χάρτη
 πάντα ὑπογράψαι, πρὸς βίας τε καὶ ἀνά-
 κης, μνηστῶν κακοῖς περιβληθέντας, στρατιω-
 τῶν αὐτοῖς μετ' ὀφθαλμῶν ὀργάνων ἀρῆσι χρισάν-
 των. ἔτα πάλιν ἐτέρας φάσεως ἀνεγνώσκει-
 νος, θεόδωρος ἐπίσκοπος κλαυδιόπολεως
 ἐσθ' μηδὲνα ταῦτα φθέρξασθαι προσκοπίσεως
 τ' καὶ τ' ἀναγνωσέως, ἐπειδὴ τὴ χροῖον πε-
 ρεῖχεν ὅτι τυχῆ διεξήλθεν, καὶ τὰς λέγοντας

A & adorandis mandatis vestris ad san-
 ctam & universalem Synodum Deo
 carissimorum Episcoporum, ut causam
 quæ est inter nos & supramemoratum
 Dioscorum, cognoscat, & ad notitiam
 pietatis vestræ cuncta referat, quæ ge-
 runtur, juxta id quod placuerit immor-
 tali culmini vestro. Hoc si consecuti
 fuerimus, continuas ad Deum preces
 fundemus pro sempiterno Imperio ve-
 stro, Sacratissimi Imperatores. Post
 hæc juxta petitionem tam Dioscori,
 quam Eulebii, acta secundæ Synodi E-
 phesinæ publice recitata sunt. Ex
 quibus ostensum est, Epistolam Leonis
 lectam non fuisse, idque tamen si semel
 atque iterum ea de re interlocutio ex-
 titisset. Et cum Dioscorus hujus rei
 causam exponere juberetur, respondit
 ille, se semel atque iterum jussisse ut id
 fieret: postulavitque ut Juvenalis Hie-
 rosolymorum & Thalassius Cæsaræ
 Cappadocum Episcopus rem istam ma-
 nifestius edocerent: Istos enim unâ
 cum ipso, synodo præfuisse. Ac Juve-
 nalis quidem testatus est, cum sacræ
 Imperatoris literæ prævisissent, jussisse
 se ut recitarentur: postea vero nemi-
 nem Leonis Epistolæ mentionem fe-
 cisse. Thalassius verò dixit se non ob-
 tituisse quo minus ea legeretur: sed ne-
 que tantum in se auctoritatis fuisse, ut
 solus ipse posset discernere ut legeret-
 tur. Cumque actorum lectio ulterius
 progrediretur, & quidam Episcopi
 voces aliquas, tanquam fallas repre-
 henderent, Stephanus Ephesiorum E-
 piscopus interrogatus quinam ipsius
 Notarii eo tempore illas excepissent,
 respondit, Notarios ipsius fuisse Julia-
 num, qui postea Lebedi fuit Episcopus,
 & Crispinum. Verum Notarios Dio-
 scori non permisisse suis ut exciperent,
 sed digitos eorum dum scriberent, ap-
 prehendisse: ita ut parum abfuerit quin
 D turpissima paterentur. Idem porro
 Stephanus testatus est, se & reliquos E-
 piscopos uno eodemque die depositio-
 ni Flaviani subscripsisse. His adjecit
 Acacius Episcopus Ariarathæ, in char-
 ta pura omnes subscripsisse, vi ac ne-
 cessitate compulsos & innumeris malis
 affectos, cum milites tela & gladios ge-
 stantes, ipsos circumdedissent. De-
 inde cum aliæ voces rursus lectæ essent,
 Theodorus Claudiopolis Episcopus
 dixit, neminem ista acclamasse.
 Cumque actorum lectio ulterius pro-
 cessisset, ubi ventum est ad locum in
 quo Eutyches dixerat, damnare se eos

qui dicerent carnem Dei ac Domini A
& Servatoris nostri Jesu Christi ex caelo
descendisse: indicabant acta, Eusebium
adversus hæc dixisse, damnatos quidem
esse ab Eutyche eos, qui dicerent, car-
nem Christi è caelo descendisse, sed
non additum esse ab illo, undenam ef-
set caro. Addebant etiam eadem ac-
ta, Diogenem Episcopum Cyzici hæc
verba subjunxisse: dicigitur unde: nec
tamen permittum illis fuisse ut amplius
inquirent. Deinde eadem acta indi-
cabant, Basilium Seleuciæ in Isauria
Episcopum hæc dixisse: Adoro unum
Dominum nostrum Jesum Christum
Filium Dei unigenitum, Deum Ver-
bum, qui post incarnationem & uniti-
onem, in duabus naturis cognoscitur.
Et adversus ista Ægyptios exclamasse;
eum qui impartibilis est, nemo dividat.
Unum Filium non oportet dicere
duo. Orientales verò clamasse: Ana-
thema ei, qui partitur: Anathema
ei, qui dividit. In iisdem actis conti-
netur, Eutychem interrogatum esse,
utrum duas in Christo naturas diceret.
Respondisse autem illum, se ante uniti-
onem quidem, Christum ex duabus
naturis constantem asserere: Post uniti-
onem verò, unicam in eo naturam
agnoscere. Basilium verò hæc dixisse.
Nisi post unionem duas naturas indi-
vivas & inconfusas dixeris, confusio-
nem dicis & commixtionem. Quod
si addideris, incarnatam & inhumana-
tam, & perinde ac Cyrillus; intellex-
eris incarnationem & inhumanationem
eadem dicis, quæ nos dicimus. Ali-
ud enim est Divinitas, quæ est à Patre:
aliud humanitas, quæ est à matre.
Cumque interrogatus esset cujusnam
rei gratia depositioni Flaviani subscri-
psisset, testantur eadem acta Orienta-
les Episcopos exclamasse: Omnes
peccavimus, omnes veniam deprecamur.
Sequens deinde eorundem a-
ctorum lectio docet, Episcopos inter-
rogatos esse, qua de causa Eusebium
introire cupientem non admisissent.
Dioscorum verò ad hæc ita respon-
dissæ: Allatum esse commonitorium
ab Elpidio, eumque affirmasse, Imper-
atorem Theodosium iussisse, ut Eu-
sebio aditus intercluderetur. Idem
quoque à Juvenale dictum esse, ead-
em acta testantur. Thalassius ve-
rò dixit, se auctoritatem non habu-
isse. Quæ responsa à Judicibus im-
probata sunt. Neque enim hanc ex-
cusationem valere, ubi agitur de fide.

τὴν σάρκα ἔδεξεν καὶ κρέας καὶ σὴν ἄνθρω-
πίνην ἡσὰ χρεῖσ' ἐξ ἔρανῶν κατέληλυθεναι, εὐσε-
βιον ἔλεγε τὰ γράμματα πρὸς ταῦτα ἐ-
ξελθεῖν, ὡς εἰρηκὴ μὲν τὸ ἐξ ἔρανῶν, ἔπειτα
τεδείκναι ὅτι πῶθεν. ἐπεῖξαι ὅτι διογῆνον ἐπίσκο-
πον κυζίκου, πῶθεν ἐνείπε, καὶ μὴ συγχωρεῖν
θῆναι αὐτὸς περὶ τῶν τετῶν ἐπισημασθῆναι
εἶτα δηλοῦσι τὰ αὐτὰ πεπραγμένα, βασι-
λειον ἐπίσκοπον σελευκείας ἰσαυρίας ἐπί-
σκοπον τὸν ἐνα κύνιον ἡμῶν ἡσὲν χρεῖσ'
τὸν ἕν ὅτι θεῶν, τὸν μόνον θεὸν λόγον μὴ τὴν
σάρκωσιν καὶ τὴν ἐνώσιν, ἐν δύο φύσεσιν γιν-
ομένην καὶ πρὸς ταῦτα τὰς αἰγυπτίους
ἀναβοῆσαι. τὸν ἀμέριστον μηδεὶς χωρίζει
τὸν ἐνα ἕν ὅτι δὲ λέγειν δύο. τὰς ὅτι ἀναβο-
ῆσας κερῶσασαι, ἀνάθεμα τὸ μερίζον
ἀνάθεμα τὸ διαιρῶντι. ἐρωτηθῆναι ὅτι τῶν
τυχῆ τὰ αὐτὰ πεπραγμένα λέγει, εἰ φησὶ
δύο φύσεις ἐν τῷ χρεῖσ' εἶπεν τε ὁ κύνιος
ἐν δύο μὲν φύσεσιν εἶδέναι τὸν χρεῖσ' ἐν
τῆς ἐνώσεως μὴ δὲ τὴν ἐνώσιν, μίαν ἔ-
πεν τε βασιλειον, ὡς εἰ μὴ μὲν τὴν ἐνώ-
σιν ἀχωρίσας καὶ ἀσυγχύτους λέγει δύο φύ-
σεις, σύγχυτον λέγει καὶ σύγκρατον εἰ μὴ
τοὶ περὶ τῆς σελευκείας ἐρωτηθῆναι καὶ ἐναντιω-
πήσασαν, καὶ νοσοῦσα παραπλησίως κύνιο-
λω τὴν σάρκωσιν καὶ τὴν ἐναντιωπήσασαν,
τὰ αὐτὰ λέγειν αὐτοῖς ἄλλο μὲν γὰρ τὴν ἐ-
ναντιωπήσασαν τὴν ἐν τῷ πατρὸς ἄλλο δὲ
τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἐν τῆς μητρὸς ἐ-
ρωτηθέντων ὅτι χάσιν τῆ κατὰ εὐσεβίαν
κατὰ φλαβιανὴν ὑπέγραψαν, τὰς ἀνα-
τολικὰς δηλοῦσι τὰ γράμματα βοῶσας,
πάντες ἡμᾶς τῶν, πάντες συγχύτους
αἰσθόμενοι. εἶτα πάλιν ἡ ἀνάγνωσις περὶ
τῆς, δηλοῖ τὰς ἐπισκόπους ἐρωτηθῆναι
τὴν χάσιν τὸν εὐσεβίον ἐξελθεῖν βελουκί-
τα, ἔσχεσασαν. πρὸς αὐτὸν δὲ διοσκορον ἐ-
κομμονητόριον τὸν ἐλπίδιον ἐπιφύλαξαι
κακῆνον διαβεβαῶσασας, θεοδοσίον ἐ-
λευσαι τὸν βασιλέα, τὸν εὐσεβίον παρ-
δῆ μὴ τυχῆν. τὰ αὐτὰ καὶ ἰεβουλαίου
εἶπεν δηλοῦσι τὰ πεπραγμένα, ὅ μὲν
τοὶ γε θαλάσσιον ἔφη, τὴν ἀντιπῶν
μὴ ἔχειν ἄπερ πρὸς τῶν δεχόντων καὶ
τῶν ἰσχυρῶν ἐτυχε μὴδὲ γὰρ ἀπολογίαν
εἶναι ταύτην πίσεως περὶ τῆς ἐξουσίας
διοσκορον

διόσκορον πέμψαδὲ δηλαδίαια κεινημύρια
 διεξελθόντα. νῦν ποιοικανόνες σώζονται, ὅτι ἐς-
 ἦλθε θεοδώριος· τὴν τε σύγκλητον ἀποφί-
 ναδὲς κατήγορον θεοδώριον ἐπελθεῖν. Ἐπι-
 στήμνα δ' αἰτε τον διόσκορον ὡς ἐν ἄξει Ἐπι-
 σκόπῃ καθέζε· καὶ τὴν σύγκλητον πάλιν εἶ-
 πέν, ὡς καὶ δισέβει· ἢ θεοδώρι· κατήγο-
 ρὸν ἄξιν ἐπέχεσιν, ὡσπερ ἐν καὶ διόσκορ·
 κατήγορον μὲν ἄξιν ἐκκληρώσατο πάντων τοῖ-
 νων τῶν καὶ τὴν δ' ἐπέγραψεν συνόδον ἐν ἐφέσω ἀνε-
 γνωσμένων, καὶ τὴν ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ φλα-
 βιανῆ καὶ δισέβει ὡσαύτως ἀναγνωστικῶν
 ὡσπερ τῆ ῥήσιν, ἔθα γε ἰλάει· Ἐπίσκοπ·
 εἶπεν. οἱ τῆς ἀνατολῆς ἐπίσκοποι καὶ οἱ συν ἀν-
 τῆς, ἐδόσαν ἀνάθεμα διόσκορον ταῦτα τῆ ὁ-
 ρα, διόσκορον ὀχρεῖος καθέλειν. Φλαβιανὸς
 παρὰ διόσκορον καθήρεθη. ἀγκύριε, σὺ ἀν-
 τὸν ἐκ δικητον, ὀρθόδοξε βασιλεῦ, σὺ αὐτὸν ἐκ
 δικητον. λέοντ· πολλὰ ἄετη. Ἐπαριέρχε
 πολλὰ ἄετη. ἔτα καὶ τῶν ἐξῆς ἀνεγνωσμένων,
 τῶν δηλῶν πάντας τὰς συνειλεγυμένους ἐπι-
 σκόπους συναέσαι τῆ καθαιρέσει Φλαβιανῆ
 καὶ δισέβει, οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες διελά-
 λησαν ἐπὶ λέξεως ἕτως. ὡς ἐμὴν τῆς ὀρθοδό-
 ξου καὶ καθολικῆς πίστεως, τελειότερον συνόδ·
 ἡγουμένη τῆ ὑσεραία, ἀκριβέστερον ἐξέτασιν
 δεῦν ἡμεῶν συνορῶμεν. ἐπειδὴ ἡ Φλαβιανὸς ὁ
 τὴ δισέβει μνήμης, καὶ δισέβει· ὁ τὴ δουλαίε
 ἀλαβέσαι· ἐπίσκοπ·, ἐκ τῆς τῶν πε-
 πραγμῶν καὶ διαγνωσῶν ἐρέυνης, καὶ αὐ-
 τῆς τῶν φωνῆς τῶν ἡγουμένων ἐξέτασιν τὸ τότε
 συνόδ·, ὁμολογησάντων ἐσφάλαται, καὶ μά-
 τω αὐτῆς κατηρηκέναι, ἐδ' ἐν τῶν πῶς ἐν
 σφαλῆνες δ' ἐκινῶν. ἀδίκως ἢ καθαιρεθῆναι.
 φαίνε· ἡμῶν καὶ τῶ θεῶ ἀρέσκον δίκαιον εἶναι,
 ἢ ὡς αἰνῶ τῶ θεοῦ τῶ καὶ ἐυσεβέσαι τῶ ἡμῶν
 διασότη, τῶ αὐτῶ ἐπιμύμω διόσκορον τὸν ἐυ-
 λαβέσαι ἐπίσκοπον ἀλεξανδρείας, καὶ ἰε-
 ρουάλιον τὸν ἐυλαβέσαι ἐπίσκοπον ἱεροσολύ-
 μων, καὶ θαλάσιον τὸν ἐυλαβέσαι ἐπίσκο-
 πον καισαρείας, καὶ ἐυπέριον τὸν ἐυλαβέσαι
 ἐπίσκοπον δρυμνείας, καὶ ἐυσάδιον τὸν
 ἐυλαβέσαι ἐπίσκοπον βηρυτῆ, καὶ βασί-
 λειον τὸν ἐυλαβέσαι ἐπίσκοπον σελευκεί-
 ας τῆς ἰσραήλ, τὰς ἐξουσίαν ἐρχηκότας καὶ
 ἐξάρχοντας τῆς τότε συνόδ·, ἐκπεσῆν
 διὰ τῆς ἱερέας ταύτης συνόδ· κατὰ τὰς κα-
 νόνας τῆ ἐπισκοπικῆ ἀξιώματι ἀλλοίως

A Post hæc Dioscorum conquestum esse
 indicant eadem acta, ita dicentem :
 quales nunc observantur regulæ, cum
 Theodorus ingressus sit. Senatores
 verò respondisse, Theodorum ut ac-
 cusatorem ingressum esse. Cumque
 Dioscorus subiecisset, illum inter Epi-
 scopos residere; rursus Senatores dixe-
 runt, Eusebium ac Theodorum accu-
 satorum locum obtinere, perinde ac
 Dioscorus locum rei obtineret. Cum
 igitur universa acta secunda Synodi E-
 phesinæ perlecta essent, & sententia
 damnationis contra Flavianum & Eu-
 sebium similiter recitaretur, ubi ven-
 tum est ad locum, in quo scriptum est,
 Hilarius Diaconus dixit, contradicitur:
 Orientales Episcopi, & qui cum illis e-
 rant, exclamarunt. Anathema Dio-
 scoro. Eodem tempore Christus Dio-
 scorum deposuit. Flavianus deposi-
 tus est à Dioscoro: sancte Domine, tu
 illum vindica. Catholice Imperator,
 tu illum vindica. Leoni multos annos
 Patriarchæ multos annos. Post hæc
 cum sequentia perlecta essent, ex qui-
 bus apparebat universos Episcopos, qui
 tunc congregati erant, depositioni Fla-
 viani atque Eusebii consensisse, Glorio-
 sissimi Judices interlocuti sunt his ver-
 bis. De recta quidem & Catholica fi-
 de, crastino die perfectius convenien-
 te Concilio diligentiorē inquisitionem
 fieri oportere perspicimus. Quo-
 niam verò piæ memoriæ Flavianus, &
 Eusebius Reverendissimus Episcopus
 Dorilæi, ex scrutatione actorum ac
 decretorum, & ex ipsis vocibus eorum,
 qui in synodo quæ tunc facta est, præse-
 derunt: qui quidem confessi sunt se er-
 rasse, & frustra illos deposuisse, cum nul-
 latenus errassent in fide, injuste deposi-
 ti esse noscuntur: videtur nobis juxta
 id, quod Deo placet, justum esse, mo-
 do id placuerit sacratissimo ac piissimo
 Domino nostro, ut Dioscorus Reve-
 rendissimus Episcopus Alexandriae, &
 Juvenalis Reverendissimus Episcopus
 Hierosolymorum, & Thalassius Re-
 verendissimus Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, & Eusebius Reveren-
 dissimus Episcopus Ancyrae, & Eusta-
 thius Reverendissimus Episcopus Be-
 rtyti, & Basilius Reverendissimus Epi-
 scopus Seleuciæ Isauriæ, qui tunc au-
 thoritate præditi Concilio præfue-
 runt, eidem pœna subjaceant, sacro-
 sancti Concilii sententiâ, juxta sacros
 canones alieni ab Episcopali dignitate
 judicati: cunctis quæ consequenter ge-
 R r

ita fuerint ad sacratissimi Principis notitiam perferendis. Post hanc interlocutionem acclamatum est ab Orientalibus Episcopis: iustum est hoc iudicium. Illyriciani vero exclamarunt: universi peccavimus: universi veniam consequamur. Cumque Orientales iterum acclamasent: hæc sententia iusta est: homicidam Christus deposuit. Christus Martyras vindicavit. Senatores interlocuentes pronuntiarunt, ut Episcoporum, qui convenerant unusquisque seorsum fidem suam exponeret: pro certo habens, sacratissimum Imperatorem juxta expositionem fidei trecentorum & octodecim Patrum, qui Nicææ congregati sunt, & centum ac quinquaginta illorum, qui Constantinopolim convenere; item juxta Epistolas sanctorum Patrum Gregorii, Basilii, Hilarii, Athanasii, Ambrosii, & juxta duas Cyrilli Epistolas, quæ in prima Synodo Ephesina recitatae sunt, credere. Nam & Reverendissimum Senioris Romæ Episcopum Leonem, juxta eandem fidem Eutychem deposuisse. Hunc in modum finita hac actione, cum Religiosissimi Episcopi ad alteram actionem soli convenissent, Eusebius Episcopus Dorylæi libellos porrexit pro se & pro Flaviano; Quibus Dioscorum accusabat, quod eadem cum Eutyche sentiret, & quod Sacerdotium ipsis ademisset. Adjecit etiam, voces quasdam, quæ in Synodo tunc congregata minime dictæ essent, à Dioscuro Actis insertas fuisse: curasse præterea eundem Dioscorum, ut Episcopi in charta pura subscriberent. Postulavitque ut Acta omnia secundæ synodi Ephesinæ, Episcoporum, qui congregati erant iudicio infirmarentur, utque ipsi dignitatem Sacerdotii recuperarent, utque nefarium illud dogma Anathemate damnaretur. Petiit etiam post recitationem libelli sui, ut Adversarius adesset. Cumque Episcopi iussissent ut id fieret, Aetius Archidiaconus & Primitivus Notariorum dixit, profectum se esse ad Dioscorum, itidemque ad reliquos: Dioscorum vero respondisse, prohiberi se à custodiis, ne ad Concilium veniat. Facta iterum interlocutione iustum est, ut Dioscorus pro foribus Concilii quæreretur. Et cum repertus non esset, Anatolius Constantinopolis Episcopus interlocuens dixit, debere illum evocari & Concilio interesse.

Αγωνίως, πάντων τῶν ᾠδοκλήτων τῆς θεῆς κορυφῆς γινόμενων. ἐφ' οἷς ἐπέειπεν ὁ ἀναθολικός, αὐτῆς δικαίας κείνης. αὐτῶν ἰλλυριῶν ἐπίσκοποι ἐπεκραύγασαν, πάντες ἐσφάλημεν, πάντες συζητήσαμεν ἀξιοθωρήσασθαι καὶ πάλιν τῶν ἀναθολικῶν ἐπέειπεν ὁ ἀναθολικός. Ἰνδικαία ψῆφός τὸν φονέα ὁ χριστὸς ἀπέδειξε. θεῖλε, τὰς μάρτυρας ὁ χριστὸς ἀπέδειξε. σεν' οἱ συγκλητικοὶ διεάλθησαν, ὥστε ἐκείνων ἐπιτρόπων τῶν συνελεγμένων ἰσοζύοντες τὴν οὐκίαν ἐκείνης πίστεως, γνώσκοντες ὡς ὁ θεὸς ταῖς βασιλείαις καὶ τῶν ἐκείνων ἐν νικαίᾳ τριακοσίων καὶ κατὰ τὴν ἐν κωνσταντινουπόλει ῥητῶν πατέρων, καὶ τὰς ἐπιστολάς τῶν ἁγίων πατέρων, γρηγορίου, βασιλείου, ἰλαρίου, ἀθανασίου, ἀμβροσίου, καὶ τὰς δύο τοῦ κυρίλλου, τὰς ἐπὶ τῆς πρώτης συνόδου τῆς ἐφ' ἧς δημοσιεύθεισας πίστευεν, καὶ γὰρ καὶ τὸν ἐλαβέσατον ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας ἡμετέρας λέοντα, εὐτυχῆ ἐπιτέτοις κατέλειπε. οὐ τοῖνον καὶ ταύτης τῆς συνελεύσεως κατὰ τὴν θεῖσιν, ἐς ἑτέραν συνελεύοντων μόνων τῶν ἁγίων ἐπιτρόπων, λεβέλλου ἐπέδειξε. εὐσέβειος ὁ δ' ἑδορυλαῖος ἐπίσκοπος ἡρώδης καὶ φλαβιανῆ, δι' ἐπεμμένον ἑαυτοῦ σκόρως τὰ αὐτὰ εὐτυχῆ φρονήσαντι, καὶ ὅπως αὐτὸς τῆς ἱερωσύνης ἀφείλετο. ἡρώδης δὲ καὶ φωνάς μὴ ἐισημένους τῆ τοῦ καὶ τὰ ἀλλοθίση συνόδου προσέειπεν ἐν τῇ ὑπομνήμασι, καὶ ὡς ἀγράφως χάριτας παρεσκεύασεν αὐτὸς ὑποσημνασθῆναι. καὶ ἐδείκνυτο ὥστε ἐκ ψήφου τῶν συνελεγμένων ἀκρωτηρῆσαι πάντα τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδου τῆς ἐφ' ἧς πεπραγμένα, καὶ ἔχειν αὐτὸς τὴν ἱερωσύνην, καὶ ἀναθεματίζῃ τὸ μνηστῆρὸν ἐκείνο δόγμα καὶ ἠξίωσε μὴ τὴν ἀναγνωσῆναι, καὶ τὸν ἀντίδικον παρεῖναι. ἐδὴ διαλαλήθηντ' ἡρώδης, εἶρηκεν ἀεπὶ ἀρχιδιάκονος καὶ περιμνήριου νοταρίων, ὡς δὲ πρὸς διόσκορον, ὡς περ ἐν ἑσπέρῃ τῶν ἀλλοθῶν, ἔειπε, μὴ συγχωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν φυλακόντων αὐτὸν ᾠδοκλήσθαι καὶ διελάληθαι ζητηθῆναι τὸν διόσκορον πρὸς τὸ συμβεβηκός. καὶ μὴ εὐρεθέντ' αὐτὸν ἀναθολικῶν ἐπίσκοπων κωνσταντινουπόλεως διεάλθησεν, ὁφείλειν αὐτὸν μετακληθῆναι, καὶ ἐν τῇ συνόδῳ παραχρῆμα

rus respondit his verbis: Semel dixi, Ju- A
dices adesse oportere. Adhæc Rufinus
Samofatenfis Episcopus Dioscoro dixit
Canonicum constitutum esse Judicium
& posse Dioscorum, si adesset, cuncta,
quæ veller, libere dicere. Cumque Di-
oscorus interrogasset, utrum Juvenalis
& Thalassius atque Eustathius ad Con-
cilium venissent, respondit Pergamius,
nihil istud ad rem pertinere. Quibus
verbis Dioscorum hæc subjecisse, ead-
em acta testantur: postulasse se à Chri-
sti antantissimo Imperatore, ut juberet
magnificentissimos Judices interesse
Concilio, & eos, qui unâ cum ipso ju-
dicaverant. Quibus legati à Concilio B
missi responderunt, eum solum ab Eu-
sebio accusatum esse, nec reliquos ad-
esse debere, tum verò Dioscorum in-
tulisse, alios quoque adesse oportere,
qui unâ cum ipso judicavissent. Ne-
que enim Eusebium privatam adversus
ipsum causam habere, sed commu-
nem, ob ea quæ omnes simul judicavif-
sent. Et cum legati in iisdem persta-
rent, Dioscorus respondit. Quæ dixi,
semel dixi, nec amplius habeo, quod
dicam. Quibus renuntiatis, Eusebius
Episcopus Dorylæi dixit, se adversus u-
num Dioscorum causam habere, ad-
versus alium præterea neminem. Po-
stulavitque ut tertiavocatione Diosco-
rus citaretur. Post hæc Aetius retulit,
quosdam qui se Clericos esse dicerent,
unâ cum aliis Laicis ab urbe Alexan-
dria venientes, nuper libellos porrexif-
se adversus Dioscorum, & nunc pro fo-
ribus Concilii stantes vociferari. Cum
ergo libellos obtulisset primum qui-
dem Theodorus, qui sanctæ Alexan-
drinorum Ecclesiæ Diaconus fuerat:
Deinde Ischyrio similiter & ipse Dia-
conus: tum Athanasius presbyter &
Cyrilli sororis filius: Ac postremo So-
phronius, quibus Dioscorum partim ob
blasphemias, partim ob corporalia D
quædam damna & violentas pecuniæ
exactiones accusabant: tertia voca-
tione citatus est Dioscorus, monitus-
que est, ut ad concilium accederet.
Regressi igitur, qui ad hoc missi fuerant
nuntiarunt Dioscorum ista dixisse. Sa-
tis superque docui pietatem vestram:
nec iis aliud quidquam adjicere pos-
sum. Rursus instantibus legatis, e-
umque ut veniret hortantibus, cum
idem semper respondisset Dioscorus,
Paschasius Episcopus dixit. Jam ter
vocatus Dioscorus haudquaquam
comparuit, torquente ipsum concien-

Α τοῖς κανόσι τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι· πρὸς δὲ οὐδὲν
σκορὸς ἀπεφίνατο, ἀπαξ εἶπον ὀφείλει πα-
εἶναι τὰς ἀρχόντας· εἶτα τὸν ῥεφίνον εἰπεῖν
πρὸς αὐτὸν Ἐπισκοπον σαμοζάτων, καὶ νομο-
τάκιν ἐμὴν καθεστάναι, καὶ δύνασθαι αὐτὸν πα-
ραγγεῖλαι ἀβέβητο· διεξελθεῖν. πυθαγορεῖον
ἦ δὲ διοσκορὸς εἰς βενεάλιος ἐβαλάσιος πα-
εγένοντο καὶ εὐστάθιος, ἀπεκρίνατο ὡς ἔδει πρὸς
ἐπὶ· πρὸς δὲ διοσκορον εἰπεῖν τὰ πεπεωμένω
να δηλώσει τὸ σακαλίσαι τὸν φιλόχριστον βα-
σιλέα, ὡς ἐκ τῶν ἀρχόντων παρεῖναι, καὶ τὴν
συνὴν αὐτῶν δεδικακώτα· καὶ πρὸς ταῦτα τὸν
πεμφθέντα εἰπεῖν, μόνος κατήγορος αὐτοῦ τὸν
δυσέβιον, καὶ ἐπάντας ὀφείλειν παραγγεῖλαι
καὶ πρὸς ταῦτα τὸν διοσκορον εἰπεῖν, ὀφείλει
καὶ τὰς ἄλλας παρεῖναι τὰς σὺν αὐτῶν δεδικα-
κώτας. μή τῳ ἰδικὸν ἔχειν πρᾶγμα πρὸς
αὐτὸν τὸν δυσέβιον· ἀλλ' εἰ ἄρα περὶ ὧν πάντες
δεδικακασί· καὶ πάλιν Ἐπιμεινάντων τῶν
πεμφθέντων περὶ τῆς, ἀπέφησεν ὁ διοσκο-
ρὸς· εἰπὼν, ἀπαξ εἶπον, ἀεὶ εἶπον καὶ παραγγεῖ-
ται τῶν εἰπῶν ὅτι ἔχω πρὸς αὐτὸν δυσέβιον· ὁ δὲ
δоруλαῖς διεξήλθε, πρὸς μόνον διοσκορον ἔ-
χειν, καὶ πρὸς μηδένα ἕτερον· καὶ ἠξίωσε πε-
C τηκλήσει κληθῆναι τὸν διοσκορον· καὶ ὑπο-
λαβὼν εἰπεῖν, ἐδίδασκε, πρὸς ὅλην πῖναις λέγει-
ταις ἐπιθέσει κληρικῶν καὶ καὶ ἐτέρων λαϊκῶν τῶν
ἀλεξανδρέων ὀρμωμένους, Ἐπιδεῖναι λέγει-
λας καὶ διοσκορὸς, καὶ τῆς πρὸς τὸ συνέδριον
ἐσώτας ἐπιβοήσους ἐκ τῆς καὶ πρὸς τὰ μὴ ἐπι-
πιδεωκότος θεοδώρου διακόνου χρημένοντα ἐπὶ
ἀλεξανδρείᾳ ἀγίας ἐκκλησίας, εἶτα ἦ ἐπι-
ειών· διακόνου, καὶ ἀθανασίους πρὸς εὐδερ-
καὶ ἀδελφίδ' ἐκ τῆς, καὶ πρὸς γε σαφρο-
νίαν, δι' ὧν περὶ τὴν βλασφημιῶν ἐνεκαλέσθη
διοσκορῶ, περὶ τὴν σωματικῶν καὶ βιαιῶν ἀ-
φαιρέσεως ζημιῶν, τρίτη κλήσις γέγονε
πρὸς τὴν πρὸς τὸν διοσκορον παραγγεῖλαι
τοῖς ἀρῶν ἐπαναζεύξαντες οἱ ἐπὶ τῶν ἀσφα-
ρισμένοι, εἰρήκασιν εἰπεῖν τὸν διοσκορον, ἀν-
τάρκως ἐδίδαξα τὴν ὑμετέραν θεοσεβείαν,
οἷς προαδεῖναι τι ἐδύναμαι. καὶ αὐτὸς δὲ
τὰ αὐτὰ εἰρηκότῳ τὸ αὐτὸ διοσκορὸς, ἐπι-
μεινάντων τῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν σα-
λέντων, πασασί· ἐπίσκοπος· εἰπεῖν καὶ
ἤδη τρίτον κληθεῖς διοσκορῶ, ἐπαραγγε-
νετο, ὑπὸ συνειδήσεως βαλλόμενος, ἐ-
πιπυθάνετο τὴν· ἀξί· εἰ· πρὸς ὁ τῶν ἐπὶ-

σκόπων Διοκλεωιδίων, ὑποπεπληκέναι αὐ-
 τὸν τοῖς κανόσι, περὶ τῆς Ἰπποκρίτου συμ-
 νης εἰπόντι, ὅτε ἐφονδύετο ἄγιος Φλαβι-
 νός, ἐδὲν ἀκόλαστον ἐπερχόμενον αὐτῷ, οἱ τὸν
 τόπον ἐπέχοντες λέοντος Ἰπποκρίτου τῆς
 περὶ εὐρέας ῥώμης. ἀπεφάναντο Ἰπποκρίτου λέ-
 ξας ταῦτα. δὴλα γεγῆται τὰ τεθλημέ-
 να δισκορὰ τῷ γυροῦ τῆς ἀλεξανδρείων
 μεγαλοπόλεως ἐπισκόπων τῆς τῶν κανόνων
 ἰσχύος, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ ἀσέως
 ἐκ τῆς ἰσθμῆς ἔξετασθέντων ἐν τῷ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, καὶ δὲ τῆς σήμερον πεπραγμένων.
 οὗτοι γὰρ ἵνα τὰ πολλὰ παραλείπωμεν, δι-
 τυχῆ τὸν ὁμοόμορον αὐτῶν, καθαιρεθέντα κα-
 νονικῶς πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπισκόπου τῆς ἐν ἀγίοις
 φαιδρῶν πατρὸς ἡμῶν καὶ δευτεροεπισκόπου
 Φλαβιανῆ, ἀνθεντήσας ἀκανονιστικῶς εἰς κοι-
 νωνίαν ἀνεδέξατο, πρὶν ἢ συνεδροῦσαι ἐν τῇ
 ἱερωσίᾳ μὲν τῶν Θεοφιλῶν ἐπισκόπων. ἀλλ'
 ἐκείνοις μὲν ὁ Διοκλεωιδίος ἐρόντι συζητήσασθαι
 ἀπένειμμεν Ἰπποκρίτου ἐκείσε μὴ γινώσκοντες
 αὐτῶν πεπραγμένους: οἱ καὶ διετέλεσαν
 μέχρι τῆς ταραντος ἐπὶ μὲν τῶν ἀγίων τῶν δε-
 δευτεροεπισκόπων λέοντι, καὶ πρὸς τῇ ἀγία καὶ
 οὐκαρμική συνόδῳ. ἐδὲ χάριν καὶ ἐν τῇ
 αὐτῇ κοινωνίᾳ ἀνὴρ ὁμοπίστως ἐδέξατο. οὗτοι
 Ἰ καὶ μέχρι τῆς παρόντος διέμεινε σεμνυ-
 νόμει ἐν ἐκείνοις, ἐφ' οἷς ἐδὲ γένειν, καὶ ἐς
 γῆν κεκρυφέναι ὁ Φείλιος πρὸς τούτοις δὲ, ἐ-
 δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνωσθῆναι συνεχώρη-
 σε τῷ μακαριώτατῳ πάτρι λέοντι, τὴν
 γραφίσαν παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις τὴν
 μνήμην Φλαβιανόν, καὶ ταῦτα πολλάκις πα-
 ρακληθεὶς ἀναγνώσασθαι ταῦτα ὑπὸ τῶν κε-
 κομικῶτων, καὶ μετ' ὀρκῶν ποιήσασθαι τὴν
 ἀνάγνωσιν ὑποχόμενον ἥς μὴ ἀναγνω-
 σθείσης, σκανδάλων καὶ βλάβης ἀνά τὴν οἰ-
 κουμενὴν ἀγιότητα ἐπληρώθησαν ἐκκλησία.
 ἀλλ' ὁμῶς τοιούτων παρ' αὐτῶν τοληθέντων,
 ἐπισκοπεύμεν πρὸς τῆς περὶ τῆς ἀνοσίας αὐ-
 τῶν πράξεως, φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν ἀ-
 ξιώσας, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς Θεοφιλεστάτας
 ἐπισκόπους, καίτοι μὴ Ἰ τὴν ἀνθεντήσαν πα-
 ρακλησίαν αὐτῶν τῆς κρίσεως ἐχρησάτο. ἐ-
 παιδὴ Ἰ τοῖς δὲ δόξασιν τὴν περὶ τῆς ἀνο-
 νομίας ὑπερηκόνησεν, ἐτόλμησε δὲ καὶ ἀ-
 κοινωνίαν ὑπαγορεύσασθαι κατὰ τὴν ἀγιότητα
 καὶ ὁμοίως ἀρχιεπισκόπου τῆς με-

Atia. Et interrogavit Episcopus, qui
 aderant, quam pœnam commeruisset.
 Cumque Episcopi ad hæc respondi-
 sent, illum in canones commississe, &
 Proterius Episcopus Smyrnæ dixisset:
 quando S. Flavianus occisus est, nihil
 recte, neque ordine factum est super il-
 lo: Vicarii Leonis Episcopi Senioris
 Romæ ita decreverunt ad verbum.
 Quæ Dioscorus, antehac Episcopus
 magnæ civitatis Alexandria, contra
 ordinem canonum & contra discipli-
 nam Ecclesiasticam attentavit, mani-
 festa sunt, tam ex his, quæ jam sunt ex-
 aminata in primo confesso, quam ex
 his, quæ hodierno die sunt gesta. Hic
 enim, ut plurima alia prætermittamus,
 Eutychem eadem cum ipso sentien-
 tem, regulariter à proprio depositum
 Episcopo, sanctissimo scilicet patre
 nostro & Archiepiscopo Flaviano,
 propria auctoritate contra sacros cano-
 nes in communionem suscepit, prius-
 quam Ephesi confedisset unâ cum reli-
 quis Deo charissimis Episcopis. Ve-
 rum Episcopis quidem Apostolica se-
 des veniam concessit ob ea, quæ illic
 ab iisdem non sponte gesta fuerant.
 Qui quidem hætenus permanferunt,
 sanctissimo Archiepiscopo Leoni &
 sanctæ universalis Synodo obsequen-
 tes. Qua de causa eos, utpote ejus-
 dem cum ipso fidei cultores, in com-
 munionem suam recepit. Hic verò,
 in hodiernum usque diem ob eagliori-
 ri non desinit, quorum causâ gemere
 & ad terram usque sese inclinare de-
 buerat. Præterea Epistolam beatissi-
 mi Papæ Leonis quam ille ad sanctæ
 memoriæ Flavianum conscripserat,
 legi minime permisit: idque quamvis
 sapissime rogatus esset ab iis, qui Epi-
 stolam attulerant, & quamvis ipsemet
 adjecto jurejurando pollicitus esset, se
 eam recitari iusturum. Quâ minime
 prælectâ, sanctissimas per universum
 orbem terrarum Ecclesias scandalis
 ac detrimentis complevit. Sed ta-
 men, quamvis tot ac tanta ab eo præ-
 sumpta sint, propositum nobis erat,
 quod quidem ad prius ejus im-
 pium facinus pertinet, clementer il-
 lum ac benigne tractare, sicut & reli-
 quos DEO dilectos Episcopos, licet
 isti non eandem ac ille judicandi po-
 testatem habuissent. Sed quoniam
 priorem injustitiam posterioribus fa-
 ctis longe superavit: ausus quippe
 est excommunicationem dictare ad-
 versus sanctissimum ac religiosissi-

mum magnæ Romæ Archiepiscopum A
 Leonem. Præterea cum libelli pleni
 criminum ac flagitiorum sancto & ma-
 gno Concilio contra illum oblati ef-
 fent, semel, iterum ac tertio vocatus
 juxta canonum præscripta per Dei a-
 mantissimos Episcopos, minimè ob-
 temperavit, propriâ videlicet consci-
 entia ipsum lancinante. Eos denique
 qui à diversis Synodis juste depositi fu-
 erant, illegitime in communionem
 suscepit: contra semetipsum senten-
 tiam protulit, Ecclesiasticis legibus
 sæpius proculcatis. Idcirco sanctissi-
 mus ac beatissimus magnæ & Senioris
 Romæ Archiepiscopus Leo, per nos, B
 & per præsentem Synodum, unâ cum
 beatissimo & omni laude dignissimo
 Apostolo Petro, qui petra & basis est
 Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fidei
 fundamentum: Episcopali cum dig-
 nitate exiit, & ab omni Sacerdotali
 officio alienum pronuntiavit. Sancta
 igitur & magna hæc Synodus, super
 memorato Dioscuro, ea quæ canoni-
 bus placita sunt decernat. Quæ cum
 ab Anatolio & Maximo, & à reliquis
 Episcopis confirmata essent, exceptis
 iis, qui unâ cum Dioscuro à Senatu
 fuerant depositi, relatio de his rebus
 ad Marcianum Principem scripta est
 à Concilio, & libellus depositionis ab
 eodem Concilio missus est ad Diosco-
 rum in hæc verba. Scias te ob despe-
 ctum sacrorum canonum, & ob con-
 tumaciam quâ usus es erga hanc san-
 ctam & universalem Synodum: eo,
 quod præter alia crimina, de quibus
 convictus es, tertio vocatus ab hoc
 sancto & universali Concilio juxta sa-
 cros canones, ut accusationibus re-
 sponderes, minime occurristi, Octo-
 bris mensis præsentis die tertio deci-
 mo à sancta & universali Synodo de-
 positum esse, & ab Episcopatu omni-
 que Ecclesiastico munere submotum.
 Post hæc cum de his rebus ad religio-
 sissimos etiam Clericos sanctissimæ A-
 lexandrinorum Ecclesiæ scriptæ ef-
 fent litteræ, & Edictum contra Dio-
 scorum propositum fuisset, confessus
 iste finem accepit. Hunc in modum
 finito superiore confesso, Episcopi
 denuo congregati, ad interrogatio-
 nem Judicum, qui rectam fidem ex-
 poni postulaverant, responderunt,
 nihil amplius esse statuendum, cum
 causa Eutythis finem accepisset, & E-
 piscopi Romani judicio esset termina-
 ta, cui universi acquievisent. Rurfus

γάλης ρώμης λέοντος, πρὸς ἡτέροις, καὶ
 ἑλλῶν πῶδονομιῶν μέσων καὶ ἀντὶ πρὸς
 νεχθέντων τῇ ἀγία καὶ μεγάλη συνόδῳ, καὶ
 ἀπαξ, καὶ δις, καὶ τρίς διὰ Θεοφιλῶν ἐπι-
 σκόπων κανονικῶς κληθεὶς ἐχ' ὑπήκουσεν, καὶ
 πρὸ τῶν ἰδίων συνειδότες δηλονόπι κειμένους
 καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν διαφόρων ἐνθέτων
 καθαιρεθείσας, παρανόμως ἐδέξατο, ἀλλο-
 κατ' ἐαυτῶν ἡφῆσον ἐξήνεγκε, διαφρα-
 τὰς ἐκκλησιαστικὰς παθήσας θεσμούς, ὡς
 ὁ ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἀρχιεπί-
 σκοπος τῆς μεγάλης καὶ πρεσβυτέρης ρώ-
 μης λέων δι' ἡμῶν καὶ τῆς παρέσης συνό-
 δου τρισμακαρίας καὶ πανευφήμου πρεσ-
 βυτέρου, ὅς ἐστιν πέτρα καὶ κεφαλὴ τῆς καθο-
 λικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως
 θεμέλιος τυχεύων, ἐγύμνωσεν αὐτὸν ἐπι-
 επισκοπικῆς ἀξιώματός, καὶ πάσης ἱερα-
 κῆς ἡλλοθρίωσεν ἐνεργείας· τοιγαρὶν ἡ ἀγία
 αὐτῆς καὶ μεγάλη σύνοδος, τὰ δόξαντα τοῖς κα-
 νόνοι ἐπι τῶν μημονοθέντων διοσκορῶν ὑπο-
 ται, ὡν δὴ κυρωθέντων παρὰ ἀνατολίας, μακα-
 ρίως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, ἀνδρείων τῶν
 ἀμα διοσκορῶν παρὰ τὴν ἐκκλησίαν καθαρῶν
 τῶν ἀναφορῶν πρὸς τέτων πρὸς μαρτυρίαν
 γράφει παρὰ τὴν συνόδον, καὶ ἡ καθαιρεθεί-
 σὰ ἐπέμπετο διοσκορῶν παρὰ τὴν αὐτῆς συνόδου
 σα ἄδελφον, γνώσκει σαυτὸν διὰ τὴν καὶ τῶν
 κανόνων ὑπεροψίαν, καὶ διὰ τὴν ἀπέθεισάν
 τὴν πρὸς τὴν ἀγίαν ταύτην καὶ οἰκουμενικὴν
 συνόδον, ὑπερῶν πρὸς τοῖς ἀλλοῖς πλημμελημα-
 τῶν ἐάλωσ, καὶ τριτον κληθεὶς παρὰ τὴν ἀγίαν
 καὶ μεγάλην συνόδον, καὶ τὰς θείας κανόνας
 ἐπι τὸ δοκρεῖνα τοῖς ἐπαγομένοις, ἐκ αὐτῆς
 ἰσθας μὴν ὀκτωβρίῳ τῶν ἐνεσῶν τρισημηνί-
 ῳ, παρὰ τὴν ἀγίαν καὶ οἰκουμενικὴν συνόδον καὶ
 ῥῆθον τὴν ἐπισκοπῆς, ἡ πανθὸς ἐκκλησιαστικῆς
 θεσμῶν ὑπάρχων ἀλλότριον. εἶτα τῶν πρὸς τὴν
 ἰαν γραφέντων καὶ πρὸς τὰς Θεοφιλεῖς ἐπισκο-
 πους τὴν ἀλεξανδρείαν ἀγιωτάτης ἐκκλησίας
 καὶ πρὸς τὸν καὶ τὸν διοσκορῶν γηρομῆνα, τὸ
 τῆς αὐτῆς συνελδύσεως πέρας ἐδέχετο· ἔτι μὲν
 ἐν τῇ τῆς φθασάσης συνελδύσεως ἐπεραιώθη
 ταύτην καὶ αὐτῆς συναλιθεῖς ἐφασκον τῶν
 πρὸς τῶν ἀρχόντων, διδραχθῆναι ἐλαμένους
 τὸς ἐθῆς θρησκείας, καὶ ὡς ἐδὲν τὴν πρὸς αὐτῶν
 θηναίαν ἀπὸ τῶν καὶ εὐτυχῆ πέρας δεξαμένη
 ἡ διασωθέντων πρὸς ἐν ῥώμῃ ἐπισκοπῆς, ὡς

καὶ πάντες ἐσείχησαν βοῶντων τε αὐ πάντων
 τῶν Ἐπισκόπων πάντας τὰ αὐτὰ λέγειν, καὶ τῶν
 ἀρχόντων διαλαλησάντων ἕκαστον πατριάρχην
 ἐκλεγόμενον ἐν ἡ δούλειον τῆ ἰδίας διοικήσεως
 πρεσβυτον, ἐς μέσον παρελθὲν, ὡς τῶν ἑκά-
 στε Φανερωθῆναι γνώμην, Φλωρέντιον ἐπί-
 σκοπον Σαρδῶν ἐν δόσιμον ἤτησεν, ἐφ' ᾧ μὲν
 σέμματα παρελθὲν αὐτὸς τῆ ἀληθείας καὶ
 κερῶν ἐπισκοπῶν σεβαστοπόλεως ἐφη-
 ταῦτα ἢ πῆσι καλῶς εἰρηθε τῶν τριακοσίων δε-
 καοκλιῶ ἀγίων πατέρων, ὅς ἐβεβαίωθη πρὸς τῶν
 ἀγίων πατέρων, ἀθανασίος, κυρίλλος, καλεστίνος,
 ἰλαριος, βασιλείος, γρηγορίου, καὶ νῦν πάλιν δια-
 τῆ ἀγίων ἀτρε λείων καὶ ἀξιωματικῶν τῶν ἀ-
 γίων πατέρων τῶν τῆ καὶ ὁσίων ἀτρε λείων
 ἀναγνωσθῆναι. ὧν ἀνεγνωσμένων ἡ πᾶσα σύ-
 νodus ἐπεκράτωσε ταῦτα. αὐτῆ ἡ πῆσι τῶν
 ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσι πρεσβυτον, ὁ πάπας
 λέων ἔτι πρεσβυτον, κύριλλος ἔτι πρεσβυτον,
 ὁ πάπας ἔτι πρεσβυτον ἠρμῶ δούσαν ἑτέρας τε διαλα-
 λῆς ἐνεχθείσης, ὡς καὶ τὰ ἐκβεβαίωθη πρὸς
 τῶν ἀγίων ῥν τυχεῖν ἀναγνωσεως, ἀνεγνωσθῆναι
 καὶ ταῦτα πρὸς ἀ πάλιν ὁ τῆς συνόδου βοή-
 σαίτες, ἐφῆσαν. αὐτῆ ἡ πάντων πῆσι αὐτῆ ἡ
 πῆσι τῶν ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσι πρεσβυτον
 μετ' ἑσ ἀτρε ὁ ἀρχιδιάκονος ἐφῆ ἔχεν μὲν
 χεῖρας τῶν πρὸς νεστωριον Ἐπισκόπου κυρί-
 λλος τῆ θεασοίς, ἢν πάντες οἱ ἐν ἐφέσω συλλε-
 γῆτες ἐκύρωσαν δικαίως ὑποσημειώσεων,
 ἔχεν τε καὶ τῶν ἑτέραν Ἐπισκόπων αὐτῶν κυρί-
 λλος, γεγραμμένη πρὸς ἰωάννη τὸν ἀντιο-
 χείας, καὶ αὐτῶν βεβαίωθῆσαν, ὡς ἔχῃ
 ἀναγνωσεως τυχεῖν διαλαλῆς τε πρὸς
 ταῦτα γεγραμμένης, ἀμφω ἀνεγνωσθῆσαν
 καὶ τῶν πρὸς ἑτέρας αὐτῆς ἐνιατοῖς ὀνόμασι
 ἐπὶ ταῦτα. τῶν ἐλαβεσ ἀτρε συλλεγεργῶν νε-
 σωριον κυρίλλος. κατὰ φλυαρίων, ὡς μαν-
 θάνω, πῆσι τῆς ἐμῆς ὑπολήψεως ἐπὶ τῆς σῆς
 θεοσεβείας, καὶ τῶν συχνοῖς, τῶν τῶν ἐν τέ-
 λῃ συνόδου καιροφυλακῆντες μάλιστα, καὶ
 τάχα πᾶ καὶ τέρπειν οἰόμενοι τῶν σὺν ἀ-
 κοῖν. καὶ μετ' ἑτέροις ἐφη τοῖνυ ἡ ἀγία καὶ
 μεγάλη σύνοδος αὐτὸν τὸν ἐκ θεῶ καὶ πατρός
 καὶ φύσει ἑνωμένον ἡμῶν μονογενῆ, τὸν ἐκ
 τῶ θεῶ ἀληθινῶ θεῶν ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ
 ἐκ τῶ φωτός, τὸν δι' ἑ τὰ πάντα πεποίηκεν
 ὁ πατήρ, καλεσθῆναι, σαρκωθῆναι, ἐνανθρω-
 πῆσαι, παθεῖν, ἀναστῆναι τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

A verò cum omnes Episcopi clamarent se
 cunctos eadem dicere, & Judices facta
 interlocutione pronuntiasent, ut sin-
 guli Patriarchæ cum uno aut altero E-
 piscopo, quem ex sua Diœcesi elegis-
 sent, in medium prodirent, quo unius-
 cujusque sententia palam fieret: Flo-
 rentius Sardiæ Episcopus inducias
 postulavit, ut cum deliberatione ad ve-
 ritatis notitiam pervenirent. Tum
 Cecropius Episcopus Sebastopoleos
 dixit: fides recte exposita est à trecentis
 & octodecim sanctis Patribus, &
 confirmata à sanctis Patribus, Athana-
 sio, Cyrillo, Celestino, Hilario, Basi-
 lio, Gregorio, & nunc denuo per san-
 ctissimum Leonem. Petimus igitur,
 ut verba trecentorum & octodecim
 sanctorum Patrum, & sanctissimi Leo-
 nis scripta recitentur. Quibus perle-
 ctis, universa synodus exclamavit in
 hæc verba. Hæc fides Orthodoxo-
 rum. Sic omnes credimus. Leo Papa
 ita credit. Cyrillus ita credidit. Papa
 sic exposuit. Postea verò cum alia in-
 terlocutio prolata fuisset, ut expositio
 fidei centum & quinquaginta Patrum
 recitaretur, statim recitata est: & com-
 pleta lectione, universa synodus exclamavit.
 Hæc est omnium fides. Hæc
 fides Orthodoxorum. Sic omnes cre-
 dimus. Posthæc Ætius Archidiaconus
 dixit, habere se præ manibus Epi-
 stolam divini Cyrilli ad Nestorium,
 quam universi Episcopi in Ephesina
 Synodo congregati subscriptionibus
 suis comprobassent. Alteram item E-
 pistolam ejusdem Cyrilli se habere, scri-
 ptam ad Joannem Episcopum Antio-
 chiæ, quæ similiter fuisset confirmata.
 Petiitque ut ambæ recitarentur. Facta
 igitur hac de re interlocutione, utraqve
 Epistola recitata est. Prioris autem E-
 pistolæ pars ad verbum sic habet. Re-
 verendissimo & Piissimo comministro
 Nestorio Cyrillus. Nonnulli, ut au-
 dio, apud sanctitatem tuam obtruncant
 famæ nostræ, idque sapissime: tempus
 illud præcipue captantes, cum hono-
 ratos ac primores viros in unum colle-
 ctos viderint: ac fortasse existimantes,
 aures tuas hujusmodi sermonibus oble-
 ctari. Et aliquanto post. Sancta igitur
 & magna Synodus ait, illum ex
 DEO Patre secundum naturam ge-
 nitum Filium unicum, DEUM ve-
 rum ex DEO vero, lumen ex lumi-
 ne: per quem omnia fecit Pater; de-
 scendisse, incarnatum esse, hominem
 factum & passum esse; tertio die resur-

rexiſſe, in cœlum aſcendiſſe. His nos A
 verbis atque decretis inharere oportet
 confiderantes, quid ſit incarnatum eſſe,
 & hominem factum Deum, Verbum.
 Non enim dicimus naturam Verbi im-
 mutatam, carnem eſſe factam: ſed ne-
 que in totum hominem converſam eſ-
 ſe, qui conſtat ex anima & corpore.
 Verum illud potius dicimus, Verbum
 cum carne anima rationali anima-
 tam ſibi perſonaliter univiſſet, ineffa-
 bili quadam & incomprehenſibili rati-
 one hominem factum eſſe, & Filium
 hominis vocatum, non juxta volunta-
 tem duntaxat ac beneplacitum, ſed B
 nec ſolius perſonæ aſſumptione. Et
 diverſas quidem eſſe naturas, quæ in
 veram unitatem convenerint: unum
 autem eſſe Chriſtum & Filium: non
 quod naturarum diverſitas ſublata ſit
 per unionem: ſed potius divinitate
 ſimul & humanitate unum nobis Do-
 minum & Chriſtum ac Filium perfici-
 ente per ineffabilem & arcanum illum
 concurſum ad unitatem. Et paulo
 poſt. Quoniam verò propter nos &
 propter noſtram ſalutem humanâ na-
 turâ ſibi perſonaliter unitâ, proceſſit ex
 muliere, idcirco natus dicitur ſecun-
 dum carnem. Neque enim primùm C
 natus eſt homo vulgaris ex ſancta Vir-
 gine, ac deinde Verbum in eum de-
 ſcendit: ſed ab ipſo utero unitus carna-
 lem nativitatem ſubiſſe dicitur, utpo-
 te, qui carnis ſuæ nativitatem ſibi pro-
 priam adſciſcat. Eodem modo illum
 paſſum eſſe dicimus & reſurrexiſſe,
 non quaſi Deus Verbum in ſua natura
 plagas paſſus ſit, aut clavorum transfi-
 xiones, aut alia quælibet vulnera: De-
 us enim perpeſſionis expers eſt, utpote
 qui careat corpore. Sed quoniam cor-
 pus illud, quod proprium ejus erat, paſ-
 ſum eſt, idcirco paſſus idem dicitur eſ-
 ſe pro nobis. Nam in corpore, quod D
 patiebatur, inerat Deus impatibilis.
 Altera autem Cyrilli Epistoſta, majore
 quidem ex parte jam relata eſt in
 primo hujus hiftoriæ libro. Extata autem
 in ea dictum quoddam, quod Joannes
 quidem Antiochenſis Epicoſopus in
 litteris ſuis expoſuerat: Cyrillus ve-
 rò omnibus ſuffragiis approbavit. Id
 ſic habet. Conſitemur ſanctam Vir-
 ginem, Deiparam, propterea quod
 DEUS Verbum ex ea carnem ſum-
 pſerit, & Homo factus ſit, & ab ipſo
 conceptionis exordio templum
 ex ea aſſumptum ſibi univerit. Ev-
 angelicas autem & Apoſtolicas voces
 ἀνελθὲν εἰς ἕρανός. τέτοις καὶ ἡμᾶς ἐπεὶ
 δεῖ, καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ᾠδα δειμασιν, ἐπι-
 λασι πτό σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι διὰ
 τὸν θεὸν λόγον· ἔγδ φαμέν ὅτι ἡ τὸ λόγον
 σις μελαποθῆσα, γέγονε σάρξ· ἀλλ' ἐπὶ
 ὅλον ἀνθρωπον μελαληθῆναι τὸν ἐκ ψυχῆ
 σώματι· ἐκείνο δὲ μάλλον, ὅτι σαρκα-
 ψυχωμένην ψυχῆ λογικῆ ἐνώσας ὁ λόγος
 αὐτῷ καθ' ἑπόσασιν, ἀφράσως καὶ ἀσώ-
 νοῦτως γέγονεν ἀνθρωπῶ, καὶ κεχηματω-
 ῦός ἀνθρώπου, ἐκ τῆς θέλησιν μόνην, ἢ ἐν δόξαι
 ἀλλ' ἐδ' εἰς ἐν περὶ σπλῦψι περὶ σώματι
 καὶ ὅτι διαφοροὶ μῦθοι περὶ ἐνώθησιν τῶν
 ληθην συνεχεθῆσαι φύσει, εἰς τὸ ἐξαι-
 φοῖν χειρός, καὶ ἰός, ἐκ' ὡς τῆς τῆς φύσει
 διαφορῆς ἀνηρημένης διὰ τῶν ἐνώσων· διὰ
 λησασῶν δὲ μάλλον ἡμῖν τὸν ἕνα κύριον καὶ
 χειρὸν καὶ ἰόν ἐκ θεότηός τε καὶ ἀνθρω-
 πῆτος, διὰ τῆς ἀφράσως καὶ ἀπορήτης περὶ
 ἐνώθησιν συνδρομῆς· καὶ μετ' ὀλίγα, ἐπειδὴ
 δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τῶν ἡμέτερον σώματι ἐνώ-
 σας ἑαυτῷ καθ' ἑπόσασιν τὸ ἀνθρώπου
 περὶ ἡλθεν ἐκ γυναικός, ταῦτι λέγεται καὶ
 ἐχρηθῆναι σαρκικῶς, ἐγδ πρῶτον ἀνθρώπου
 ἐχρηθῆναι κοῖνῶ· ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, ἐπὶ
 ἕτως καλαπεφοῖτηκεν ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος, ἀλλ'
 ἐξ ἀνῆς μήτρας ἐνώσας, ἑπομένῃ λέγει
 ἡμῖν σαρκικῶ, ὡς τῆς ἰδίας σαρκός τῆς
 ἡμῖν οἰκείμενῶ. ἕτω φαμέν αὐτῷ
 παθεῖν, καὶ ἀναστῆναι, ἐκ' ὡς τῆς θεο-
 γε παθόντῶ· εἰς ἰδίαν φύσιν ἢ παλιν
 ἢ διατεθήσας ἡλων, ἢ γέν τὰ ἕτερα τῶ
 τραυμάτων. ἀπαθῆς γδ τὸ θεῖον, ὅτι καὶ
 ἀσώματον. ἐπειδὴ δὲ τὸ γεγονός αὐτῷ ἰδίῳ
 σώματι ἐπέπονθε, ταῦτα πάλιν οὕτως λέ-
 γεται παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢ γδ ὁ ἀπα-
 θῆς, ἐν τῷ πάσῳ σῶματι. τῆς δὲ γε ἰ-
 τέρας τὰ πολλὰ μὲν κατὰ τῶν περὶ ἐξαι-
 ἰσοείαν ἐνήνεκται. ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῇ ρῆσις ἰ-
 ἀδῆ, ἢν γέγραφε μὲν ἰωάννης ὁ τῆς ἀντι-
 χέων, περὶ σῆκαθ' ἢ πάσας ψήφους κα-
 εἰλλῶ· ὁμολογῆμεν τῶ ἀγίαν πα-
 θεῖον θεόσκον, διὰ τὸ τὸν θεὸν λό-
 γον σαρκωθῆναι ἐξ αὐτῆς καὶ ἐνανθρω-
 πῆσαι, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐπὶ
 σαι ἑαυτῷ τὸν ἐξ αὐτῆς ληφθέντα να-
 τῆς δὲ εὐαγγελικῆς καὶ δόξοσολικῆς ἐπὶ τῶ
 κωμῶ

Ἐκκυρίως Φωνᾶς, ἴσμεν τὰς Θεοφόρους ἀνδρας A
 τὰς μὲν κοινοποιεῖντας, ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου
 τὰς δὲ διαιρέντας, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων καὶ τὰς
 μὲν Θεοπρεπεῖς, καὶ τὴν Θεότητα ἔχεις. ὡς
 ἡ ταπεινὰ, καὶ ἀνθρωπότητα αὐτῆς παραδι-
 δόθη. οἷς ἐπήγαλεν ταύταις ὑμῶν ταῖς ἰε-
 ραῖς ἐνυχοῦντες Φωνᾶς, ἕτως μὲν καὶ αὐτὸς
 Φρονεῖας διείσκομεν εἰς γὰρ κύριον, μία,
 πιστις, ἐν βᾶπτισμα' ἐδοξάσαμεν ἐν τὸν τῶν
 ὅλων σωτήρα Θεόν, ἀλλήλοις συγχάροντες. ὅτι
 ταῖς Θεοπνεύσεως γραφαῖς καὶ τῆ παραδόσει
 τῶν ἁγίων ἡμῶν πατέρων συμβαίνουσαν ἔχου-
 σι πᾶσι αἰτε παρ' ἡμῶν, καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλη- B
 σιαῖ ὧν ἀνεύωσμενων, οἰτῆς αὐτῆς ἐπεδόθησαν
 συνδεδεῖν μασι τοῖτοις. πάντες ἕτως πιστεύ-
 ομεν, ὁ πάπας λέων ἕτως πιστεύει ἀνάθεμα
 τῷ μερίζοντι, ἔτι συγγένοι αὐτῆ πῖσις λέ-
 οντος ἡ ἀρχιεπισκόπου λέων ἕτως πιστεύει,
 λέων ἡ ἀνάκλητος ἕτως πιστεύει, πάντες
 ἕτως πιστεύομεν ὡς κύριλλον ἕτως πι-
 στεύομεν αἰωνία ἡ μνήμη κυρίλλου. ὡς αἱ
 ἐπιστολαὶ κυρίλλου εἰσὶν, ἕτως Φρονεῖμεν
 ἕτως ἐπιστεύσαμεν, ἕτως πιστεύομεν.
 λέων ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἕτως Φρονεῖ, ἕτως C
 πιστεύει, ἕτως ἔγραψε διαλαλιάς ἡ ἐν-
 εθρείσης καὶ τὴν λέοντος ἐπιστολὴν ἀνα-
 γνωστῆναι, μετὰ Φρασεῖσα τῆς ἀναγνώσεως
 ἔτυχεν ἡ τις τοῖς παραθεῖται ἐμφέρεται. καὶ
 γὰρ τὴν ἀναγνώσιν τῶν ἐπισκόπων ἐπιση-
 σάντων, αὐτῆ πῖσις τῶν πατέρων, αὐτῆ πῖ-
 σις τῶν δόκτοσόνων πάντες ἕτως πιστεύομεν, οἱ
 ὁρθόδοξοι ἕτως πιστεύομεν ἀνάθεμα τῷ μὴ
 ἕτως πιστεύοντι πέτετος διὰ λέοντος ταῦτα
 ἔξεφώνησεν. οἱ ἀπόστολοι ἕτως ἐδίδαξαν ἐν-
 σεσῶς καὶ ἀληθῶς λέων ἐδίδαξε, κύριλλον ἕ-
 τως ἐδίδαξε, λέων καὶ κύριλλος ὁμοίως ἐδίδα-
 ξαν. ἀνάθεμα τῷ μὴ ἕτως πιστεύοντι αὐτῆ ἡ D
 ἀληθῆς πῖσις, οἱ ὁρθόδοξοι ἕτως Φρονεῖσιν, αὐ-
 τῆ πῖσις τῶν πατέρων ταῦτα ἐν ἐφέσω διὰ
 πᾶσι ἀνεγνωσῆναι. ταῦτα διόσκοπος ἐκευψεν
 ἐμφέρετος ἐν τοῖς αὐτοῖς πεπραγμένοις, ὡς ἡ-
 νικατο μέρος τῆ ἐπιστολῆς λέοντος ἀνεγνωσῆναι,
 φερέχον, καὶ πρὸς τὸ χρεωσθένον ὄφλημα
 τῆ ἡμέρας φύσεως ἐκλεθῆναι, ἡ θεῖα φύσις
 ἡνωθῆ τῆ φύσεως ἡ παθητῆ, ἡ ἵνα τῆτο δὴ τὸ τῶν ἡ-
 μερῶν ἰάσεσιν ὑπάρχον ἀεμόδιον, ὁ εἷς καὶ ὁ
 αὐτὸς ὧν μεσότης θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπος
 καὶ ἰσῶς, καὶ δόκτονησεν ἐκ τῆ ἑνὸς οὐνητῆ,

qua de Domino dicuntur, scimus divi-
 nos illos viros aliàs quidem communi-
 ter accipere, ut de una persona dictas:
 aliàs verò dividere, ut quæ de duabus
 naturis proferantur. Et has quidem
 Deo dignas, juxta Deitatem Christi: a-
 lias verò humiles atque abjectas, juxta
 ejusdem humanitatem tradidisse. Qui-
 bus hæc subjungit Cyrillus. His sa-
 ceris vocibus vestris perlectis, cum nos
 ipsos idem sentire intelligeremus: unus
 enim Dominus, una fides, unum Ba-
 ptisma: Servatorem omnium Deum
 glorificavimus, invicem gratulantes,
 quod tam nostræ, quam vestræ regionis
 Ecclesiæ, fidem cum scripturis divini-
 tus inspiratis & cum traditione sancto-
 rum Patrum consentientem profite-
 antur. Quibus perlectis, Episcopi,
 qui aderant, exclamarunt his verbis:
 Universi ita credimus: Leo Papa ita
 credit. Anathema ei, qui dividit & ei
 qui confundit. Hæc est fides Leonis
 Archiepiscopi. Leo sic credit. Leo
 & Anatolius ita credunt. Universi ita
 credimus. Ut Cyrillus, sic nos credi-
 mus. Cyrilli æterna memoria. Ut
 Epistolæ Cyrilli habent, sic sentimus.
 Ita credimus, ita credimus. Leo Ar-
 chiepiscopus ita sentit, ita credit, ita
 scripsit. Postea cum interlocutio pro-
 lata esset, ut Epistola quoque Leonis
 recitaretur, in Græcum sermonem
 conversa publicè recitata est, & monu-
 mentis actorum inserta habetur. Hæc
 Epistola perlecta, cum Episcopi accla-
 massent: hæc fides Patrum: hæc fides
 Apostolorum: omnes ita credimus.
 Orthodoxi ita credunt. Anathema ei,
 qui sic non credit. Petrus per Leo-
 nem ista locutus est. Apostoli ita do-
 cuerunt. Pie ac verè docuit Leo. Cy-
 rillus ita docuit. Leo & Cyrillus simi-
 liter prædicarunt. Anathema ei, qui
 sic non credit. Hæc vera fides. Or-
 thodoxi ita sentiunt. Hæc fides Pa-
 trum. Hæc Ephesi curlecta non sunt?
 Hæc Dioscorus occultavit. Refertur
 in actis ejusdem Concilii, quod cum
 legeretur pars supradictæ Epistolæ Le-
 onis, quæ sic habet: Et ad resolvendum
 conditionis nostræ debitum, Natura
 inviolabilis, naturæ est unita passibili,
 ut quod nostris remediis congruebat,
 unus atq; idem mediator Dei & homi-
 num, homo Christus Jesus, & mori pos-
 set ex uno, & mori non posset ex altero.
 Dubitantibus ad has voces Illyricianis
 & Palæstinis Episcopis, Actius Archi-
 Ss

diaconus sanctæ Ecclesiæ Constantino-
 politanæ protulit locum Cyrilli, qui sic
 habet. Rursus verò quoniam pro-
 prium ejus corpus gratiâ Dei, sicut ait
 Apostolus Paulus, pro omnibus mor-
 tem gustavit, ideo pro nobis ipse mor-
 tem passus esse dicitur: non quasi mor-
 tem expertus fuerit, quantum quidem
 ad naturam ipsius pertinet. Id enim vel
 dicere vel sentire, extremæ dementiæ
 est. Sed quia caro ejus, ut paulo ante
 dixi, mortem degustavit. Rursus cum
 legeretur pars ejusdem Epistolæ Leo-
 nis, quæ sic habet: Agit enim utraque
 forma cum alterius comunione, quod
 proprium est: Verbo scilicet operante
 quod Verbi est, & carne exequente,
 quod carnis est. Unum horum coru-
 scat miraculis, alterum succumbit in-
 juriis. Dubitantibus adhæc Illyricia-
 nis & Palestinis Episcopis, idem Aetius
 legit capitulum Cyrilli, quod sic habet.
 Ex vocibus, quæ de Christo loquuntur,
 aliæ sunt Deo convenientes quam ma-
 ximè. Aliæ verò conveniunt homini.
 Quædam verò medium obtinent locum,
 Filium Dei Deum simul atque
 Hominem esse indicantes. Post hæc
 cum supra memorati Episcopi dubita-
 sent ad alteram partem ejusdem Epi-
 stolæ, quæ sic habet. Quamvis enim
 in Domino Jesu Christo Dei & hominis
 una persona sit, aliud tamen est unde in
 utroque communis est contumelia, a-
 liud unde communis est gloria. De
 nostro enim illi est minor Patre huma-
 nitas: de Patre est illi æqualis cum Pa-
 tre Divinitas. Theodorus re perpen-
 sa, Cyrillum quoque ita locutum esse
 dixit his verbis. Qui homo factus est,
 & quod proprium ipsius erat, non di-
 misit. Mansit enim id quod erat. In-
 telligitur autem omnino & aliud inha-
 bitans in alio hoc est divina natura in
 homine. Post hæc cum amplissimi Ju-
 dices interrogassent, num quis adhuc
 dubitaret, omnes Episcopi responde-
 runt neminem amplius dubitare. Tum
 Atticus Nicopolis Episcopus, aliquot
 dierum inducias Episcopis dari postu-
 lavit, ut tranquilla mente & sedato ani-
 mo, ea quæ Deo ac sanctis Patribus pla-
 cent, decernerentur. Epistolam quo-
 que Cyrilli ad Nestorium tradi ipsis po-
 stulavit, in qua Cyrillus Nestorium
 hortatur, ut duodecim ipsius Capitulis,
 quibus omnes consenserant, etiam ipse
 consentiat. Cumque Judices facta
 interlocutione præcepissent, ut dila-
 tio dierum quinque ipsis daretur, qui-

Α Ἐτελειαν οὐτὲ ἑτέρα μὴ δυναθῆ
 τῶν αὐτῶν ῥῆσιν ἀμφιβαλλόντων τῶν ἰλλυριανῶν
 παλαισίων ἐπισκόπων, ἀέπος δεξιόθεν
 τῶν ανων ἀλώατης ἐκκλησίας ῥῆσιν πα-
 ἦγαγεν κυρίως πρὸς ἐχθροὺς ἑτέρας. ἐπει-
 πάλιν τὸ ἴδιον αὐτῶν σώμα χεῖρ. δεξ. καὶ
 φησιν ὁ δὲ πῶς οὐ παύσεται, ἵνα παύσεται
 γδύσασθαι θανάτου, λέγει) παθεῖν αὐτὸς τὸν
 ἡμῶν θάνατον, ἕχ' ὡς εἰς πείραν ἐλθὼν θανάτου.
 Ἐγε εἰκονεῖς τὴν αὐτῶν φύσιν διποπτικῶς
 τῆτο λέγειν, ἢ φρογεῖν. ἀλλ' ὅτι καθάπερ ἐφώ-
 δρῶν, ἢ σαρεξ, αὐτῶν ἐγδύσασθαι θανάτου
 πάλιν πρὸς τὴν ῥῆσιν τῶν ἐπισκόπων λέοντος
 ἐχθροῦ. ἐνεργεῖ γδὲ κατὰ μορφῆν ἡμῶν
 ἕτερος κοινωνίας, ὅπως ἴδιον ἐχθρῶν ἔ-
 κατὰ μορφήν ἐχθρῶν τῶν ὅπως ἐστὶ λόγος. Ἐπὶ
 μαί) ἐκλεθῆν) ἀπὸ ἐστὶ ἑ σώμα) πρὸ
 τὸ μὲν αὐτῶν, διαλάμπει τῶν θάυμασι τῶν
 ταῖς ὑβρεσιν ὑποπέπλωκεν. ἀμφιβαλλόντων
 τῶν ἰλλυριανῶν καὶ τῶν παλαισίων ἐπισκόπων,
 αὐτὸς αὐτῶν κεφάλαιον ἀνεγνώκειν κυρίως πε-
 εἰχθρῶν ἕτερας. αἱ μὲν ἄλλων τῶν φωνῶν ὅτι μα-
 λιστα θεοπροπέεις αἱ ἴ, ἕτω πάλιν ἀνθρωπο-
 προπέεις αἱ ἴ) μέσην ἰνα τῶν ἐχθρῶν, ἐμφαν-
 ζοσατοῦ ἰόν) θεῶν, θεῶν ὄντα καὶ ἀνθρωπο-
 μῆ ἐν αὐτῶν. καὶ μὲν ταῦτα πρὸς ἑτέρον μέρ-
 τῶν ἐπισκόπων λέοντος) ἀμφιβαλλόντων τῶν ἐ-
 ρημένων ἐπισκόπων ἐχθρῶν. εἰ καὶ τα μάλιστα γδὲ
 πρὸ δεωσότη ἰησοῦ χριστοῦ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
 ἐν πρῶτω ποιν, ὁμῶς ἑτέρον ἐστὶν ἐκείνο ὅτι ἄ
 κατὰ μορφήν κοινόν ἐστὶν τὸ τῶν ὑβρεσιν, καὶ ἑτέρον ὅτι
 κοινόν τὸ τῶν δόξης καθέστηκεν. Ἐξ ἡμῶν μὲν
 αὐτῶν ἠέλασαν τῶν πατῶν ἀνθρωποπότης) ἐπὶ
 τῶν πατῶν ἐστὶν αὐτῶν ἢ μὲν τῶν πατῶν αὐτῶν
 θεότης) θεοδωρεῖ) ζυγοσάτων ἐλεγε, καὶ τῶν
 μακαρίων κυρίως ἐπὶ λέξεως ἐρησῶς ἕτερας
 Ἐχθρῶν ἀνθρώπων, καὶ μὴ μεθέηλα τὸ ἴδιον
 μεμνήσκεν ὅπως ἦν, καὶ ἑτέρον ἐν ἑτέρω τὸ κατὰ
 κῆν, τῶν ἐστὶν, ἢ θεῶν φύσις μὲν τῶν ἀνθρώπων
 μὲν ταῦτα τῶν ὑπερφυῶν δεξιόθεν ἐρωτήσασ-
 τῶν ἑπέρετι λισ ἀμφισβησῆ, πάντες ἐφισσω
 μὴ ἀμφιβάλλειν ἐτι μεθ' ἐς ἀπὸ ἀπὸ ἐπισκε-
 π) νικοπόλεως ἐξήτησεν ἐν δόσιμον αὐτῶν
 γυῖα) ὀλίγων ἡμερῶν, ἐφ' ᾧ, ἀκυμάντω δια-
 νοία καὶ ἀταράχῳ λογισμῶ) τὰ τῶν θεῶν δόξα
 τα καὶ τῶν ἀγίοις πατῶν τυπωθῆναι, ὅτι ἦτο
 ἴλαθῆν καὶ τὴν ἐπιστολὴν κυρίως, τὴν πρὸς τῶν
 σέριον γέγραμμένην, ἐν ἣ) πρὸς ἀκελδύς) αὐτῶν

συνέδω τοῖς δώδεκα αὐτῶν κεφαλαίοις, οἷς
 ἀπάντες συνέθεντο. καὶ τῶν ἀρχόντων διαλαλη-
 σάντων ἐνδόσιμον αὐτοῖς ἡμερῶν πέντε γράσαντες,
 εἰς τὸ συνελθεῖν περὶ ἀνατολίῳ τῶν τῶν κωνσταντι-
 νουπόλεως πατρῶν, πάντες ἐπιδύφησαν οἱ
 ἐπίσκοποι φησάντες. ἡμεῖς ἕτως πισθόμεν.
 πάντες ἕτως πισθόμεν ὡς λέων, ἕτως πισθό-
 μεν. ἡμεῖς ἕτως ἀμφιβάλλει. ἡμεῖς πάντες
 ὑπογραψάμεν περὶ ἀδελφότητι ἐπὶ ῥή-
 ματι ταῦτα· ὅσα ἀναγκαῖον πάντας ἡμᾶς
 συνελθεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκόλυθόν ἐστι πισθῆναι
 τὰς ἀμφιβάλλοντας, ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκο-
 πος ἀνατόλιος, ἀπὸ τῶν ὑπογραψάντων ἐ-
 πλέξθη εἰς εὐνομίαν περὶ διδασκαλίαν
 τῶν ἀμφιβάλλόντων οἷς ἐπήγαγον οἱ τῶν συνόδων.
 ἕτως δέομεθα περὶ τῶν πατέρων τὰς πατέ-
 ρας τῆ συνόδου τὰς ὁμοφρονῶντας λέοντι τῆ
 συνόδου, τὰς πατέρας τῆ συνόδου τὰς Φωνὰς
 τῶν βασιλέων. τὰς ἰκασίας τῶν ὀρθοδόξων, τὰς ἰκ-
 σίας τῆ ἀγύστη. πάντες ἡμάρτομεν, πᾶσι
 συγχωρηθεῖν. ἐπέβόσαν ὅ οἱ τῶν κωνσταντινουπό-
 λεως ἐκκλησίας. ὀλίγοι κρούσαν. ἐλέγη ἡ συν-
 οδος· μεθ' ἑς οἱ ἀνατολικοὶ ἐξέβόσαν τὸν αἰ-
 γυπτιον τῆ ἔξορας· οἱ ἰλλυριοὶ ἐκράβασαν.
 δέομεθα πάντας ἐλέειν. μεθ' ἑς οἱ ἀνατολι-
 κοὶ, τὸν αἰγυπτιον τῆ ἔξορας καὶ τῶν ἰλλυριῶν
 τῶν ἀπληθίστων αἰτήτων, οἱ ἔκλητες κωνσταντι-
 νουπόλεως ἐξέβόσαν, διόσκορον τῆ ἔξορας,
 τὸν αἰγυπτιον τῆ ἔξορας, τὸν αἰρετικὸν τῆ ἔξο-
 ρας· διόσκορον ὁ χρῆσιος καθείλε μεθ' ἑς πάλιν
 οἱ ἰλλυριοὶ ὅ οἱ ἀμφ' αὐτὰς ἐπίσκοπος, πάν-
 τες ἡμάρτομεν· πᾶσι συγχωρηθὲν διόσκορον τῆ
 συνόδου διόσκορον, ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τῶν πα-
 ραπληθίστων πατρῶν τὰ τῶν τοιαύτης συνε-
 λδύσεως ἐπεράσθη. καὶ ἡ τὴν μετ' αὐτὴν συνέ-
 λδυσιν, τὴν συκλήτην διαλαλησάσης ἀναγνω-
 σάντων ἡδὴ δεομένων τύπας, ἀνεγνωσαν
 πάντες· σκερδαλέως ἀπογράψαντες ἐπὶ λέξεως
 ταῦτα. περὶ μὲν τῶν ὀρθοδόξων ἡ καθολικῆς πί-
 στως, τελειότερον συνόδου ζωομένης μετ' ἡμῶν
 ἀνεκείρισαν ἐξέτασιν δὲ ἡμερῶν συνορῶμεν.
 ἐπεὶ δὲ ἡ φλαβιανὸς ὁ τῶν δισσεβῶν μνήμης καὶ δι-
 σείβου ὁ ἀδελφέστατος ἐπίσκοπος, ἐκ τῶν
 ὑπογραψάντων καὶ διεγνωσμένων ἐρδύνης, καὶ
 αὐτὸς τῶν φωνῶν τινῶν τῶν ἐξάρχων γρομμένων
 τῶν τε συνόδων, ὁμολογησάντων ἐσφαλθαι καὶ
 ματην αὐτὰς καθηρηκέναι, ἐδὲν περὶ τῶν πίστιν
 σφαλέντες, δέεικον ἀδικῶς καθαιρεθέντες

A bus apud Anatolium Constantinopo-
 lis Episcopum convenirent: omnes E-
 piscopi acclamarunt in hæc verba.
 Nos ita credimus: omnes ita credimus:
 ut Leo, ita credimus. Nemo no-
 strum dubitat. Nos universi subscri-
 psimus. Quibus dictis, Judices ita
 interlocuti sunt. Non est necesse ut
 omnes conveniatis. Sed quoniam æ-
 quum est, ut dubitantes confirmetur,
 Reverendissimus Episcopus Anato-
 lius, ex numero eorum, qui subscripse-
 runt, eligat, quos idoneos esse judica-
 verit ad docendos eos, qui dubitant.
 Tum Episcopi has acclamationes sub-
 jecerunt. Pro Patribus rogamus. Pa-
 tres Synodo restituantur. Qui idem
 cum Leone sentiunt, synodo restitu-
 antur. Patres synodo restituantur.
 Has voces Imperatori. Has preces
 Orthodoxo. Has preces Augustæ.
 Omnes peccavimus: omnibus indul-
 geatur. Clerici autem Ecclesiæ Con-
 stantinopolitanæ exclamarunt his ver-
 bis. Pauci clamant: Synodus hæc non
 dicit. Post hæc acclamatum est ab
 Orientalibus, Ægyptium exilio. Illy-
 rici vero exclamarunt. Rogamus,
 omnium miserere. Rursus acclama-
 tum est ab Orientalibus, Ægyptium
 exilio. Cumque Illyrici eadem,
 quæ prius postularent, Clerici urbis
 Constantinopolitanæ clamarunt. Di-
 oscorum exilio. Ægyptium exilio.
 Hæreticum exilio. Dioscorum Chri-
 stus deposuit. Post hæc iterum acclama-
 tum est ab Illyricanis. Omnes
 peccavimus, omnibus veniam indul-
 ge. Dioscorum synodo, Dioscorum
 Ecclesiis. Et cum alia ejusdem modi
 processissent, confessus iste finem cepit.
 Sequenti verò confesso, cum Se-
 natus interlocutus esset, ut recitaren-
 tur ea, quæ jam fuerant constituta:
 Constantinus à Secretis hæc recitavit
 De recta quidem & Catho-
 lica fide, crastino die, perfectius
 conveniente Concilio diligentiorẽ
 inquisitionem fieri oportere perspici-
 mus. Quoniam verò pia memoriæ
 Flavianus, & Eusebius Reverendissim.
 Episcopus Dorylæi, ex serutatione a-
 ctorum ac decretorum, & ex ipsis vo-
 cibus eorum, qui in synodo, quæ tunc
 facta est, præcederunt: qui quidem
 confessi sunt errasse se, & frustra illos
 deposuisse, cum nullatenus errassent
 in fide, injuste depositi esse noscuntur:
 videtur nobis juxta id, quod Deo pla-
 cet, justum esse, modò id placuerit sa-

cratissimo ac piissimo Domino nostro, A
 ut Dioscorus Reverendissimus Episcopus
 Alexandria, & Juvenalis Reverendissimus
 Hierosolymorum, & Thalassius Rever. Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, & Eusebius Rever. Episcopus
 Anycræ, & Eustathius Rever. Episcopus
 Beryti, & Basilus Rever. Episcopus Seleuciæ
 Isauriæ, qui tunc auctoritate præditi Concilio præfuerunt,
 eidem penæ subiaceant, sacrosancti
 Concilii sententiâ juxta sacros canones
 ab Episcopali dignitate submoti: cunctis,
 quæ consequenter gesta fuerint, ad
 sacratissimi principis notitiam perferendis.
 Deinde quibusdam aliis recitatis, interrogati Episcopi, qui aderant,
 utrum Leonis Epistola consentiret cum
 fide trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum, qui Nicææ in unum convenerant,
 & cum fide centum ac quinquaginta
 Patrum, qui in urbe Regia fuerant
 congregati, Anatolius Constantinopolitanus
 Episcopus, & universi, qui aderant
 Episcopi responderunt, Epistolam Leonis
 cum supradictis sanctis Patribus consentire.
 Idemque Anatolius supra memoratæ Leonis
 Epistolæ subscripsit. Quæ cum ita processissent,
 acclamatum est ab universa Synodo.
 Omnes consentimus: omnes comprobamus:
 omnes similiter credimus: omnes eadem
 sentimus: omnes ita credimus. Patres
 synodo reddantur. Qui subscripserunt,
 synodo reddantur. Multos años Imperatori.
 Multos años Augustæ. Patres synodo reddantur.
 Qui ejusdem fidei sunt, synodo reddantur.
 Multos annos Imperatori. Qui idem
 sentiunt, synodo reddantur. Multos annos
 Imperatori. Omnes fidei subscripsimus.
 Ut Leo, ita sentimus. Postea cum
 interlocutio prolata esset à Judicibus
 in hæc verba. De his relationem
 missimus ad sacratissimum & piissimum
 Dominum nostram, & responsionem ab
 ejus clementia expectamus. Vestra
 autem Reverentia, tam de Dioscoro,
 qui à vobis depositus est sacratissimo
 Principe & nobis ignorantibus, quam
 de quinque illis, pro quibus precati
 estis, & de omnibus, quæ in Concilio
 gesta sunt, rationem Deo redditura est.
 Acclamatum est ab omnibus: Dioscororum
 Deus depositus. Dioscorus juste
 depositus est. Dioscorum Christus
 depositus est. Post hæc cum allata
 esset responsio Imperatoris Marciani, quâ
 permittebatur Episcopis, ut de quinque
 illis, qui depositi fuerant, pro arbi-

φαίνε^ν ἡμῖν κ^τ τὸ τῷ θεῷ ἀρεσκὸν δίκαιον
 ναί, εἰ πάσας αἰ τῷ θεῷ αἰτῶ κ^τ εὐσεβεῖς ἀπο
 μῆ^ν δ' εὐσέβη, τῷ αὐτῷ ἐπιμύμω δίοσκορον το
 εὐλαβέσ^α τὸν ἐπίσκοπον ἀλεξανδρείας, κ^τ ἐ
 βανάλιον τὸν εὐλαβέσ^α τὸν ἐπίσκοπον ἰερου
 λύμων, κ^τ θαλάσιον τὸν εὐλαβέσ^α τὸν ἐπί
 σκοπον καισαρείας καππαδοκίας, κ^τ εὐστα
 θιον τὸν εὐλαβέσ^α τὸν ἐπίσκοπον ἀγκύρας, κ^τ
 εὐσάδιον τὸν εὐλαβέσ^α τὸν ἐπίσκοπον βερρῆ
 κ^τ βασίλειον τὸν εὐλαβέσ^α τὸν ἐπίσκοπον τε
 λευκίας τῆς ἰσαυρίας, τὰς ἐξέσασ^α ἐρχομένης
 κ^τ ἐξάχοντας τῆς ἑτέρας συνόδου, κ^τ τὰς κ^τ
 τὸ ἐπίσκοπικὸν ἀλλοθίως ἡμέτερον ἀξιωμα
 τῶν πάντων πατριαρχικῶν ἀσπίων τῆς θείας κ^τ
 φῆ γνώριζομένων. εἶτα μετ' ἑτέρων πα
 γνώσεις ἡχομένης, ἐρωτηθέντες οἱ συνειδη
 μένοι ἐπίσκοποι, εἰ συνάδει τὰ λέοντος
 γεράματα τῆς πίστεως τῆς ἁγίας πατρῴ
 τῶν ἐν νικαίᾳ συναχθέντων, κ^τ τῶν ἐν τῆ
 ἐν τῇ βασιλίδι, ἀπεκρίνατο ἀναθλί^θ οἱ τι
 κωνσανίτων πόλεως πρέσβ^η κ^τ πάντες ἐ
 συνελεγμένοι, συνάδειν τὴν ἐπιστολὴν λέ
 ο^ν τοῖς εἰρημένοις ἀγίοις πατέρας^ι κ^τ τῆ
 αὐτῆς λέοντος ἐπιστολῆς καὶ τυπῆσ^α μῖνατο. τ^η
 τῶν ὁδ^ω π^η εὐαγγελθῶν, ἐπέσῃσαν οἱ τῆς συν
 δ^{ου}, πάντες συνιδέμεθα. πάντες συνανεῖμε
 πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, πάντες τὰ αὐτὰ
 φρονέομεν, πάντες ἕως πιστεύομεν τὰς πα
 τ^ερας τῆς συνόδου, τὰς ὑπογράφαντας τῆς
 ὁδ^ω. πολλά τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. πολλά τὰ
 ἔτη, τῆς αὐγέσης τὰς πατέρας τῆς συνόδου
 τὰς ὁμοπίστες τῆς συνόδου. πολλά τὰ ἐτη τῆς
 βασιλείας. τὰς ἁμὸς φρονίας τῆς συνόδου
 πολλὰ τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. οἱ πάντες τῆς
 ὑπογράφαντες. ὡς ὁ λέων, ἕως φρονέομεν
 κ^τ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἐπὶ λέξεως ὁδ^ω
 ἀνὴν ἐγκαμεν τῷ θεῷ αἰτῶ κ^τ εὐσεβεῖς ἀπο
 ἡμῶν δεσπότη^ν πατ^ερ^η αὐτῶν, κ^τ ἀναμένομεν τὴν
 ἀπόκρισιν τῆς αὐτῆς δόσεβείας. ἡ^ν ἡ εὐλαβείας
 ἡ ὑμείρε^α κ^τ πατ^ερ^η δίοσκορον τῆς παρ' ἡμῶν κα
 τ^ηραρεθῆ^ν ἀγνοήσης κ^τ τῆς θεοπάτης κορυ
 φῆς κ^τ ἡμῶν, κ^τ πατ^ερ^η αὐτῶν τῶν πέντε ὑπερ
 τῶν πατριαρχικῶν ποιῆσ^α, κ^τ πάντων τῶν
 πεπεσγμένων ἐν τῇ συνόδῳ δὲ ὡς λόγος τῆ
 θεῷ ἐπευφήμησαν λέγοντες, δίοσκορον ὁ θεός
 καθέλεν. δίοσκορον δίκαιως καθήρεθ^η. δίο
 σκορον ὁ χριστός καθέλεν. εἶτα μετ' ταῦτα τῆς
 ἀπο μαρριανῆς ἐνεχθείσης ἀποκρίσεως, τῆ

διακείσθαι τῶν Ἀποκόπων τὰ ἁγίων καὶ θαι-
 ρηθῆναι διδύχου, ὡς ἡ διαλαλία τῶν δρχόν-
 των ἐδήλωσεν· ἐδείχθησαν ἐπὶ λέξεως εἰπόν-
 τες ταῦτα. ὡς ἀκαλεῖται ἀλλὰ εἰσελθεῖν
 τὰς ὁμοδόξους τῆ συνόδου. τὰς ὁμοφρονας
 τῆ συνόδου τὰς ὑπογράφουσας τῆ Ἀπ-
 ολυτικῆ συνόδου. οἵπερ ἀπὸ διαλα-
 λίας τῆ συνόδου συνειρηθήθησαν. καὶ μετὰ
 τὴν δεικνύσαν ἐπὶ δεικνύσαν ὡς τῶν ἐπισκό-
 πων τῆς ἐν αἰγυπτίῳ διοικήσεως μαρτυρῶν
 τῶν αὐτοκράτορα ἀνεγνώθησαν, αἱ ἁγίαι
 αἱ ἐξ ἑτέροις. Φρονεῖμεν κατὰ τὴν καὶ οἱ ἐν νι-
 κίᾳ τῆ ἐξέθεντο, καὶ ὁ μακάριος ἀθανά-
 σιος, καὶ ὁ ἐν αἰγίοις κύριλλος ἀναθεματί-
 ζοντες πάντας αἰρέσεις, τὴν τε δόξιν, καὶ δι-
 νομίαν, καὶ μάναν, καὶ νεσορίαν, καὶ τῶν λεγόν-
 των ἐξ ἑρανοῦ τὴν σάρκα ἔκριναν ἡμῶν, καὶ
 μὴ ἐπὶ τῆς ἀγίας θεοῦ καὶ ἀπαρτέρας
 μαρίας, καὶ ὁμοιότητα πάντων ἡμῶν, χω-
 ρίς ἀμαρτίας, πάντες οἱ τῆς συνόδου ἀνεκρά-
 ζαντες λέγοντες. τὸ δόγμα διτυχῆς διαβί-
 ουσιαστικῶν. τῆ ἐπιστολῆς λέοντος ὑπο-
 γράφουσιν, ἀναθεματίζοντες διτυχῆ καὶ
 τοῖς δόγμασιν αὐτῶν συνδύονται τῆ ἐπιστολῆς
 λέοντος· χυδαίον ἡμᾶς θέλωσιν καὶ ἀπ-
 ελθεῖν· πρὸς δὲ διήλθον οἱ ἐξ αἰγυπτίας ἐπί-
 σκοποι, ὡς πολλοὶ τυγχάνουσιν οἱ ἐν αἰγυπτίῳ ἐ-
 πίσκοποι, ἵνα μὴ δύνανται τῶν ἀπολιμπα-
 ρομένων ἀναδέξασθαι πρόσωπον· καὶ παρε-
 κάλεσαν ἀναμεναι τὴν συνόδου τὸν αὐτῶν ἀρ-
 χιεπίσκοπον, ἵνα τῆ γνώμῃ ἐκείνης ἀκολου-
 θήσασιν ὡς τὸ ἐπὶ βέλεται. ἐὰν γὰρ πρὸς τὴν
 ἡγεμονευσίαν ὑποβόλης ποιῶσιν, ἐπ-
 ἔχει αὐτοῖς τὰς ἀπὸ πάσης τῆς αἰγυ-
 πτιακῆς διοικήσεως καὶ πολλὰ ἁγία τῶν
 δευτέρων, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου μάλα
 ἰσχυρῶς ἀντιβιόντων, διελαλήθη ἐνδοξῆ-
 ναι τοῖς ἐξ αἰγυπτίας ἐπισκόποις μέχρις ἑ
 δευτέρου ἐπίσκοπος αὐτοῖς παρεχειριθεῖν. καὶ
 μετὰ τὸτο, δεήσεις ἐπέδιδοντο τινῶν μονα-
 χῶν, ὧν τὸ κεφάλαιον ἦν, μηδαμῶς αὐ-
 τες ἀναγκάζουσι ἐν πσι χάριταις ὑπο-
 γράφειν μέχρις ἂν συναθροισθῆναι ἡ συνό-
 δος ἢ τὴν τεθεσπικὴν ὁ βασιλεὺς ἀλιθῆναι
 ἵνα τὰ τελευτώμενα γνώσῃ ὧν ἀναγνώσει-
 σάν, διοικήσης ἐπίσκοπος κυλικῆς διεξήλ-
 θε, βαρβαρῶν ἕνα τῶν συνελθόντων φλα-

A
 trio suo statuerent, quemadmodum
 Judices interlocutione facta significa-
 runt, Episcopi precati sunt his verbis.
 Ut illi ingrediantur rogamus. Qui
 idem sentiunt, synodo reddantur. Qui
 idem sapiunt, synodo reddantur. Qui
 Epistolæ Leonis subscripserunt, syno-
 do reddantur. Qui mox prolata in-
 terlocutione, admissi sunt in synodum.
 Postea recitati sunt libelli precum, qui
 ab Episcopis Ægyptiæ Diœcesis ob-
 lati fuerant Imperatori Marciano. In
 quibus inter alia, hæc legebantur: Sen-
 timus quemadmodum trecenti & o-
 ctodecim patres Nicææ exposuerunt,
 & B. Athanasius, & sanctæ memoriæ
 Cyrillus: Anathemate damnantes om-
 nem hæresin, Arii scilicet atque Eu-
 nomii, Manetis item ac Nestorii, &
 eorum, qui dicunt, carnem Domini
 nostri à cælo esse; non autem ex sancta
 Deipara & semper Virgine Maria, si-
 milem omnium nostrum absque pec-
 cato. Tum omnes Episcopi, qui in
 synodo aderant, exclamarunt his ver-
 bis. Cur Eutycheis etiam dogmâ isti mi-
 nimè damnarunt? Epistolæ Leonis sub-
 scribant, Anathemate damnantes Eu-
 tychen ac doctrinam ejus. Consen-
 tiant Epistolæ Leonis. Illudere nobis
 volunt & abscedere. Ad hæc Episcopi
 Ægypti responderunt, multos esse E-
 piscopos in Ægypto, nec posse se om-
 nium personam sustinere. Rogabant-
 que ut synodus Archiepiscopum ipso-
 rum expectaret, quo ipsi sententiâ il-
 lius sequerentur, sicuti mos postulat.
 Nam si ante electionem Archiepiscopi
 sui quidpiam egissent, cunctos Ægy-
 pticæ Diœcesis impetum in ipsos esse
 facturos. Et cum diu multumque hu-
 jus rei causâ precati essent, & Episcopi,
 qui in Concilio erant, fortissime eis re-
 stitissent, per interlocutionem præce-
 ptum est, ut Episcopis Ægypti dilatio
 concederetur, quoad usque ordinatus
 ipsis fuisset Archiepiscopus. Post hæc
 oblata sunt preces quorundam Mona-
 chorum, quarum hæc erat summa: ut
 nullatenus chartis quibusdam subscri-
 bere cogerentur, quoad usque congre-
 gata esset Synodus quam indixerat Im-
 perator, & ea quæ sancita fuerant, co-
 gnosceret. His recitatis, Diogenes Epi-
 scopus Cyzici dixit: Barsumam, unum
 ex iis, qui ingressi fuerant in Conci-
 lium, occidisse Flavianum. Illi
 enim clamasse: Occide. Et quam-
 vis in libello precum nominatus non
 sit, eum tamen contra jus fasque intro-

gressum esse. Post hæc ab universis Episcopis acclamatum est: Syriam omnem Barlumas devastavit. Mille Monachos contra nos immisit. Cumque prolata esset interlocutio, ut Monachi, qui convenerant, definitionem Concilii expectarent, postularunt Monachi ut libelli ab ipsis compositi recitarentur, in quibus hoc inter cætera continebatur; ut Dioscorus & qui cum illo erant Episcopi, Concilio interessent. Quibus auditis, exclamarunt omnes Episcopi: Anathema Dioscoro. Dioscorum Christus deposuit. Istos foras projice. Tolle injuriam Concilii. Tolle violentiam Concilii. Has voces Imperatori. Tolle injuriam Concilii. Tolle dedecus Concilii. Contra verò Monachi inclarunt. Tolle injuriam Monasteriorum. Cumque eadem rursus acclamata essent ab Episcopis, qui in synodo erant, jussum est ut reliqui libelli recitarentur. Qui quidem suggererant, Dioscori depositionem non rectè, neque ordine factam esse, & proposita fide, cum ad confessum synodi admitti oportere. Quod nisi ita fieret, excussuros se vestimenta sua, & à communionem Episcoporum, qui congregati erant, recessuros. His recitatis, Aetius Archidiaconus legit canonem de iis, qui semetiplos à communionem separant. Rursus cum ad interrogationem sanctissimorum Episcoporum, & postea ad interrogationem Aetii Archidiaconi, tanquam nomine synodi factam, Monachi divisi essent: & alii quidem Nestorium atque Eutychem Anathemate damnarent; alii verò tergiversarentur: Judices per interlocutionem pronuntiarunt, ut Fausti & reliquorum Monachorum preces legerentur: quibus petebant ab Imperatore, ne amplius susciperentur Monachi, qui rectis dogmatibus paulò antè fuerant advertati. Inter quos quidam, Dorotheus nomine, Eutychem Orthodoxum appellaverat. Adversus quem diversæ quæstiones de Eutychem doctrinâ à Judicibus propositæ sunt. Post hæc cum quintus confessus inchoatus fuisset, Judices interlocutione habita pronuntiarunt, ut definitio fidei promulgaretur. Tunc Asclepiades Diaconus Ecclesiæ Constantinopolitane, legit definitionem, quam monumentis actorum inferendam non esse judicavit. Cui definitioni nonnulli quidem repugnarunt: plures tamen consenserunt. Cumque

Αβιανόν σφάξαι. αὐτὸν γὰρ καὶ ξάει, σφάξαι
 κὴ μὴ ἐγκείμενον ταῖς δέησιν, ὡς τὸ ἐπι-
 ον τῆς εἰσόδου τυχεῖν. οἷς ἐπέβησαν παῖσι
 οἱ ἐπίσκοποι, πᾶσαν συρίαν βαρβαρῶς
 φάνισεν, ἐπήγαγγ' ἡμῖν χιλίας μοναχῶ-
 τας· καὶ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἀναμείνω-
 τες συνελλυθότας τῶ ἀπὸ τῆς σωδοῦ
 διατύπωσιν, ἤξωσαν οἱ μοναχοὶ τὰς συ-
 τελαγμένους αὐτοῖς λιβέλλας ἀναγνωσθῆ-
 ῶν μέρθ' ὑπῆρχε, τὸν διόσκορον κὴ τὰς συ-
 ἀπὰ ἐπισκόπους παρῆναι κατὰ τὸ συνέδρι-
 ον πρὸς ὃ ἐπέβησαν πάντες οἱ ἐπίσκοποι
 ἀνάθεμα διοσκόρῳ διόσκορον ὁ χρεῖς κα-
 θεῖλε. τέττες ἔξω βάλλε. ἄρον ὑβρίν τῆς
 συνόδου. ἄρον βίαν τῆς συνόδου τὰς φε-
 νὰς τῷ βασιλεῖ. ἄρον ὑβρίν τῆς σωδοῦ
 ἄρον ἀίχθ' τῆς σωδοῦ. οἷς ἀδελφῶν
 οἱ μοναχοὶ, ἐκράζον. ἄρον ὑβρίν τῶν μον-
 αχῶν. καὶ τῶν αὐτῶν αὐτοῖς κεραιγαδῶ-
 των ἐν τῆς σωδοῦ, διελαλήθη τὰς λα-
 πᾶς τῶν λιβέλλων ἀναγνωσθῆναι οἷσι
 λέγῃσι μὴ κατὰ τὸ δέον τῶ κατὰ τὸ
 διοσκόρου γράσθ, καὶ χρεῶν πίσεως πα-
 κειμένης, μετὰ γέν αὐτὸν τὸ σωδοῦ
 δε μὴ τὴν γῆται, δόστω αὐτοῖς τὰ ἡμέ-
 πα αὐτῶν τῆς κοινωίας τῶν συνελλυθῶ-
 των ἐπισκόπων ὧν εἰρημένων, ἀέπθ' ἀ-
 χιδιάκονθ' ἀνεγνώσκει κανόνα παρὶ τῶν α-
 φοριζόντων ἐαυτοῖς· καὶ πάλιν πρὸς τα-
 πόσεις τῶν ὁσιωτάτων ἐπισκόπων τῶν μον-
 αχῶν διενεχθέντων, εἶτα κὴ πρὸς ἐξῆς
 ἀέπθ' ἀρχιδιάκονθ, ὡς ἀπὸ τῆς σωδοῦ
 τῶν μὲν ἀναθεματιζόντων νεσέριον κὴ ἐ-
 τυχη τῶν δε, ἢ ὡς ἀκρεσάμενων, διελα-
 λήθη ὡς τῶν ἀρχόντων, τὰς δέησιν
 φάσθ κὴ τῶν λοιπῶν μοναχῶν ἀναγνω-
 σθῆναι, αἱ παρεκάλεν τὸν βασιλεῖα κα-
 τὰ τὸν δέον τῶν περὶ τὴν σωδοῦ
 ναχῶν ἐναντιμένους τοῖς ὀρθοῖς δογμα-
 σιν. ἐφ' οἷς δωρόθεθ' μοναχός, ἀεθῶ
 ξον ἐβύχη κέκληκε. πρὸς ὃν διαφορά
 μαλικά παρὶ ἐβύχης ὡς τῶν ἀρχόντων ἐ-
 νήθη. καὶ μετὰ τὴν πεμπῆς σωδοῦ
 γρομδῆς, διελάλησαν οἱ ἀρχόντες, τὰ τῶ
 παθῆντα παρὶ τῆς πίσεως δὲ τῶν γῆται

ἀνεγνω ἀσυληπάδης διάκονοι κωνσταντι-
 πόλεως ὄρον, ὃν ἔδοξε μὴ σιωπᾶσθαι τοῖς
 ὑπομνήμασι. πρὸς ὃν πινες μὲν διηνέχθη-
 σαν οἱ πλείους ἢ σιωπήσαντες καὶ ἐν βοή-
 σεων ἐναντίων ἡγομένων, εἶπον οἱ ἀρ-
 χόντες, ὅτι διόσκορον ἔλεγε διὰ τὸ κα-
 θελεῖν Φλαβιανόν, ἑπειδὴ δύο φύσεις εἶπεν
 εἶναι. τὸν δὲ ὄρον ἐν δύο φύσεων ἔχειν.
 πρὸς ἃ ἀνατόλιον εἶπε, διόσκορον μὴ
 καθαιρεθῆναι διὰ τῶν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀ-
 κοινωτικίαν ἐπήγαγε λέοντι, καὶ τρεῖς κλη-
 ρείας, ὅσα ἦλθε. καὶ διὰ τὸ νῦν οἱ ἀρχόντες
 ἐν τῇ Ἐπιτολίᾳ λέοντι ἐντελέωσι τὸ
 ὄρον. πρὸς ὃ ἀποφασάντων τῶν ἐπισκό-
 πων, καὶ εἰρηκότων ἄλλων ὄρον μὴ ἡμέ-
 ραι, ἐντελέως γὰρ ἔχειν, ἀνεχέθη ταῦ-
 τὰ τῷ βασιλεῖ. καὶ ἐκέλευεν ἐξ ἀπο-
 τῶν ἀνατολικῶν ἐπισκόπων, καὶ τρεῖς
 διὰ τῆς ποντικῆς, καὶ τρεῖς διὰ τῆς
 καὶ τρεῖς διὰ τῆς θρακῆς, καὶ τρεῖς ἀπὸ ἰλ-
 λυριῶν, συμπάρουσι ἀνατόλι καὶ τῶν
 τοποθητικῶν ῥόμης σιωπᾶσθαι ἐν τῷ μαρ-
 τυρίῳ, καὶ τὰ παρὰ τῆς πίστεως ὀρθῶς τυ-
 πῶσαι, ἢ ἕκασον τὴν ἑαυτῶν δηλώσαι πί-
 στω, ἢ εἰδέναι, ὡς ἐν τῇ δύσει ἢ σινῶδι
 γίνεται. καὶ ἀπαυθιθέντες εἶπεν, εἰ διο-
 σκόρον ἀκολοῦθῶσι ἐν δύο λέγοντι, ἢ λέον-
 τι, δύο ἐν χειρῶν, ἐβόησαν λέοντι πι-
 στεύειν τὰς ἢ ἀντιλέγοντας, ἐτυχανιστὰς
 εἶναι καὶ τῶν δεχόντων εἰρηκότων πρὸς ἐ-
 θλιώματα λέοντι δύο φύσεις ἡγομένων,
 ἀτρέπεις, καὶ ἀμείβετες, καὶ ἀσυγχύ-
 τες ἐν τῷ χειρῶν, καὶ ἐπελθόντων τῶν
 δεχόντων ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἀγίας ἐν-
 φημίας ἅμα ἀνατόλι καὶ τοῖς τοποθη-
 τικῶν λέοντι, καὶ μαξιμίμῳ ἀντιοχείας, καὶ
 ἰβηναλίῳ ἰεροσολύμων, καὶ θαλασσίῳ
 καισαρείας καππαδοκίας σιωπᾶσθαι καὶ
 ἐξελεθόντων αὐτῶν, ἀνεγνώθη ὁ ὄρος ἔχων
 ἔως, ὃ κύριος ἡμῶν καὶ σωτὴρ ἡμῶν χει-
 ρῶν, καὶ τὰ λοιπὰ ἃ ἐν τῇ ἰσορίᾳ ἐν-
 τέλειται, καὶ πάντων βοησάντων, αὐτὴ ἡ
 πίστις τῶν πατέρων, οἱ μητροπολίται ἀρ-
 χιεπισκοπῶν. αὐτὴ ἡ πίστις τῶν ἀπο-
 στόλων. ταῦτα πάντες φοιτήματα, πάντες
 ἕτας φρονήματα, διελάλησαν οἱ ἀρχόν-
 τες, τὰ τυπωθέντα διὰ τῶν πατέρων καὶ
 πάντων δέξαντα, ἀνεχέθησεται τῇ θείᾳ κο-

A hinc & inde acclamationes contrariæ
 factæ essent, Iudices dixerunt, Diosco-
 rum dixisse, idcirco Flavianum ab ipso
 depositum esse, quod duas naturas esse
 dixisset: in definitione autem scriptum
 haberi, ex duabus naturis. Ad hæc
 Anatolius respondit, Dioscorum non
 ob fidem depositum fuisse: sed quia
 Leonem excommunicaverat, & ter
 vocatus ad Concilium non venerat.
 Tum Iudices postularunt, ut verba E-
 pistolæ Leonis infererentur definitio-
 ni fidei. Quibus cum Episcopi con-
 tradixissent, affirmassentque aliam de-
 finitionem fieri non posse: eam enim
 omnibus numeris esse absolutam: res
 ad Imperatorem relata est. Imperator
 ex Orientalibus Episcopis sex, ex
 Pontica Diœcesi tres, tres item ex A-
 sia, & tres ex Thracia, totidemque ex
 Illyrico, in templum Martyris Euphe-
 miæ convenire iussit, præsentibus Ana-
 tolio & Vicariis Romanæ Sedis, atque
 illic regulam fidei recte constituere,
 aut certe singulos seorsum fidem suam
 exponere. Sin minus, scirent syno-
 dum in Occidentis partibus esse cele-
 brandam. Cumque ex illis quaesitum
 esset, utrum Dioscorum sequerentur,
 qui Christum ex duabus constare na-
 turis dicebat, an Leonem, qui duas in
 Christo naturas assererat, acclamarent
 se Leoni assentiri: eos verò, qui con-
 tradicerent, Eutychianistas esse. Et
 cum Iudices dixissent addendum esse
 in definitione fidei duas naturas in
 Christo unitas inconvertibiles, indivi-
 sas atque inconfusas, juxta Leonis sen-
 tentiam: rogati sunt ab Episcopis, ut
 intrarent in Oratorium sanctæ Marty-
 ris Euphemie. Et cum intrassent Iudices
 in supradictum oratorium unâ cum
 Anatolio & Vicariis Leonis, cum Ma-
 ximo item Antiochiæ, Juvenale Hiero-
 solymorum, Thalassio Casareæ Cappa-
 docie & reliquis Episcopis: & paulo
 post egressi illinc essent, lecta est defi-
 nitio fidei, quæ sic habet. Dominus
 & Servator noster Jesus Christus: & re-
 liqua, quæ superius à nobis in historia
 posita sunt. Cumque omnes acclama-
 sent: Hæc Patrum fides: Metropolita-
 ni jam subscribant. Hæc fides Apo-
 stolorum. Hanc omnes sequi-
 mur. Omnes ita sentimus: Iudices in-
 terlocuti sunt his verbis. Ea, quæ à Pa-
 tribus definita sunt, & quæ universis
 placuerunt, ad sacratissimum Principem
 referentur. Sexto autem confesso,
 Marcianus Imperator ad Concilium

venit, & ad Episcopos verba fecit de concordia: ejusque jussu definitio fidei recitata est ab Aetio Archidiacono Ecclesie Constantinopolitane. Cui definitioni omnes Episcopi subscripserunt. Cumque Imperator interrogasset, utrum ea definitio communi omnium consensu facta esset, universi faustis acclamationibus & preconibus eam comprobaverunt. Rursum Imperator bis ad Episcopos verba fecit, & universi faustis acclamationibus eum protecti sunt. Tum Imperatoris hortatu conscripti sunt Canones, & urbi Chalcedonensium attributa sunt jura metropolitana. Jussit etiam Imperator ut Episcopi triduum aut quadriduum ibidem morarentur, & unusquisque id, quod vellent, proponeret coram magnificentissimis Judicibus: utque cuncta competentis iudicio terminarentur. Atque hoc modo conventus iste finitus est. Alius postea confessus habitus est, in quo alii Canones sunt constituti. Rursum verò in alio confesso, Juvenalis & Maximus conventionem fecere: placuitque ut Episcopus Antiochiæ duas Phœnicæ & Arabiam: Hierosolymitanus verò tres Palaestinas sedi suæ subjectas haberet: Quæ conventio interlocutione iudicium atque Episcoporum confirmata est. Nono confesso actum est de causa Theodoriti. Qui Nestorium Anathemate damnavit his verbis usus: Anathema Nestorio & ei, qui sanctam Virginem Mariam negat esse Deiparam, & ei qui unum Filium unigenitum in duos filios partitur. Ego verò & definitioni fidei, & Leonis Epistolæ subscripsi. Omnium igitur sententiâ propriam sedem recuperavit. In alio deinde confesso causa Ibas examinata est, & lecta sunt, quæ adversus illum gesta ac pronuntiata erant: quorum Judices fuerant Photius Episcopus Tyri & Eustathius Episcopus Beryti. Et dilata est sententiâ in proximum confessum. Undecimo confesso, cum jam plures Episcopi decrevisset, ut Ibas sacerdotium suum reciperet, quidam ex Episcopis reclamantes dixerunt, Accusatores Ibas foris esse, postularuntque ut ingredi juberentur. Lecta sunt igitur, quæ adversus Ibas gesta fuerant. Cumque Judices interlocutione facta precepissent, ut ea, quæ contra Ibas gesta erant Ephesi, recitarentur, Episcopi dixerunt, cuncta quæ in secunda Synodo Ephesinâ acta fuerant, irrita esse, excepta ordinatione

αρυση. κατὰ τὴν ἐκτὴν συνόδου παρὰ
 γρηγορίου μαρκιανῶς, καὶ πρὸς τὰς ἐπισκοπὰς
 πρὸς αὐτῆς ὁμοιοῦς ἐδημηγόρησε καὶ
 αὐτὸς ἀρχιδιάκονος κωνσταντινουπόλεως
 ὄρεσθ' ἀνεγνώθη ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἐπισκοπῶν
 σιλέως, καὶ πάντες ὑπέγραψαν τὸ ἔργον
 καὶ ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, εἰ κατὰ συνήθειαν
 πάντων ὄρεσθ' συνετέθη καὶ πάντες
 δι' ὀφθαλμῶν ἐβεβαίωσαν καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς
 σιλέως ἐδημηγόρησε δις, καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῖς
 πάντες καὶ ἀπὸ πρεσβυτέρων ἔβασιλεύσαντες
 ἐτάθησαν κανόνες, καὶ ἐδόθη τῇ καθολικῇ
 ναίων μητροπολίτι δίκαια: ἡ ἐκείνου
 ὁ βασιλεὺς μένει τὰς ἐπισκοπὰς τρεῖς
 ἡμέρας, καὶ ἕκαστον κινήσασθαι
 εἰ ὠν βέλτεται, παρόντων τῶν ἀρχόντων
 καὶ τὰ εἰκότα γρηγορίου καὶ ἐπεραιώθη
 συνόδου. γέγονε καὶ ἕτερα, καὶ ἕτερα
 κανόνες ἐτέθησαν. καὶ πάλιν κατὰ ἕτερον
 σύνοδον συνεβίαθησαν ἰσβαλάκιος καὶ μαρκερίου
 μάρκου, ἡ ἐδόξε τὸν ἀντιοχείας ἔχειν δύο ἐπισκοπὰς
 νίκας, καὶ ἀραβίαν τὸν ἰεροσολύμων, τρεῖς
 παλαιστίνης ἡ ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἀρχόντων
 καὶ ἐπισκόπων, ἐβεβαίωθησαν καὶ
 τῶν ἐκείνου σύνοδον, ἐκινήθη τὰ κατὰ
 θεοδώρου ἡ ἀνεθεμάτισε νεστορίου ἡ
 ρηκῶς, ἀνάθεμα νεστορίῳ, καὶ τῶν μητροπολιτῶν
 γοντι θεοσκον τῶν ἁγίων πατρῶν μαρκερίου
 καὶ τῶν εἰς δύο ἡμέρας μερίζοντι τὸν εἶνα
 τὸν μοναχῶν. ἐγὼ ἡ καὶ τῶν ὄρων τῆς
 σεως ὑπέγραψα, καὶ τῇ ἐπιστολῇ λέγει
 τῶν καὶ ἀπὸ διαλαλίας πάντων ἀπέβη
 βε τὸν οἰκίον θρόνον. ἐν ἄλλῃ συνόδῳ
 κινήθη τὰ κατὰ ἰβαν, καὶ ἀνεγνώθησαν
 ἐπ' αὐτῶν κεκεμένα, οἷς ἐδίκασαν φώτιος
 ἐπίσκοπος τῆς τυριῶν, καὶ διστάσιος ἐπίσκοπος
 βρυση καὶ ὑπερετέθη ἡ ὑψίστη
 εἰς τὴν ἐξῆς καὶ κατὰ τὴν ἰα συνόδου
 τῶν πλείων ἐπισκόπων ἡ φημισμένων
 τὸν ἐς ἰσραὴλ εἶναι, τινὲς ἐπίσκοποι αὐτῶν
 πόντες, εἰρήκασιν τὰς κατηγορίας ἀπὸ ἐξῆς
 εἶναι, καὶ ἤξισαν αὐτὰς ἐπελθεῖν. καὶ
 ἀνεγνώθησαν τὰ ἐπ' αὐτῶν πεπερασμένα
 καὶ διαλαλησάντων ἀρχόντων ἀνεγνώθησαν
 τὰ ἐν ἐφέσω πεπερασμένα πρὸς
 εἰ ἰβα, εἰρήκασιν οἱ ἐπίσκοποι, πάντες
 τὰ ἐν ἐφέσω πεπερασμένα καὶ τὴν ἐκείνου
 ἐργον σύνοδον ἀκύρωται εἶναι, χωρὶς τῶν χειρῶν
 μαρκερίου

μαξίμω τῷ ἀντιοχείᾳ καὶ ἐδήθησαν παρὰ
 τότε καὶ τῷ βασιλεῶς, ὡς εἰπαίμεν μηδὲν
 τῶν ἐν ἐφέσω μὲν τῷ πρώτῳ συνόδῳ
 κρατῆν, ἧς ἡγήσατο ὁ ἐν ἀγίοις κύριλλος ὁ
 τῶν ἀλεξανδρέων πατριάρχης καὶ ἐδικαιώθη
 τῷ ἐπίσκοπῳ αὐτὸν ἔχειν καὶ ἑτέραν
 πρᾶξιν, ἐλήθη τὰ καὶ βασιανὸν ἐπίσκοπον
 ἐφέσιων, καὶ ἐδικαιώθη ἕξενεχθῆναι αὐτὸν καὶ
 ἐφάνον ἰσαχθῆναι. καὶ ἑτέρας συνόδους γε-
 νομένης, ταῦτα ἐληφίθη καὶ τρισκαίδεκά-
 τῃς πράξεως ἡρομύνης, ἐλήθη τὰ καὶ εὐνό-
 μιον τὸν νικομηδείας, καὶ ἀναστάσιον τὸν ἐπι-
 σκοπον νικαίας, φιλονεικῆσαντων τῶν ἰ-
 δίων πόλεων. γέγονε καὶ τεσσαρεσκαίδεκάτη
 πρᾶξις, καὶ ἐλήθη τὰ ἔργα καὶ σαβινιανὸν
 ἐπίσκοπον Ἰστροῦ τῷ ἐδικαιώθη τὸν κων-
 σταντινῆ πόλεως θρόνον, ἐν τῷ μὲν τὸν ῥώμης
 τεταχθῆναι.

A Maximi Antiochenſis Episcopi. Deq̄
 care Imperatorem etiam rogarunt, ut
 lege lata decerneret, ut nihil eorum,
 quæ post primam synodum cui S. Cy-
 rillus Alexandrinorum præfuit, Ephesi
 acta essent, robur ac firmitatem obti-
 neret. Judicatumque est ut Ibas Epi-
 scopatum suum reciperet. Sequenti a-
 ctione, discussa est causa Bassiani Ephe-
 ſiorum Episcopi. Statutumque est, ut
 tam ille, quam Stephanus deponeren-
 tur, & alius in eorum locum substitue-
 retur. In altero deinde confesſu idem
 confirmatum est. Tertio decimo con-
 fesſu examinata est causa Eunomii Ni-
 comedienſis & Anaſtaſii Episcopi Ni-
 cææ, qui de quibusdam urbibus inter
 se contendebant. Coactus item est
 quartus decimus confesſus, & exami-
 nata est causa Sabiniani Episcopi. Po-
 ſtremo decretum est, ut Constantino-
 politana ſedes poſt Romanam primum
 locum obtineret.

Τ Ε Λ Ο Σ .

F I N I S .